

H. G. Ewers

Konečná stanice hrůzy

Přeložil Jan Rada

1.

Zdálo se, že ten ohňostroj energie nemá začátek ani konec. V naprostém tichu se před očima astronautů odehrávala nádherná podívaná přírody. Velká přehledová obrazovka před solárním maršálem Juliánem Tifflorem tu zářila, tu tmavla v rytmu velkolepého představení.

Maršál však tu hru barev nevnímal, veškerou jeho pozornost poutala šestice obrovských modrých hvězd, uspořádaná do pravidelného šestiúhelníku. V tomto sektoru Galaxie byly tisíce modrých obrů a byly mnohdy uspořádány do hvězdokup roztodivných tvarů, nikdy však do geometricky přesného šestiúhelníku. To bylo výsadou galaktocentrického šestiúhelníkového transmiteru, vytvořeného neznámou civilizací z mlhoviny Andromeda, pro kterou se ujal název Mistři ostrovů.

„Neuvěřitelné!“ zamumlal Tiffloor.

Někdo za jeho zády se zasmál a řekl: „Opravdu, pane? Myslel jsem, že během své služby v loďstvu jste již ztratil schopnost divit se.“

Tiffloor se otočil a uviděl tělnatého holohlavého civilistu. Profesor Arno Kalup byl proslulý svými neuctivými poznámkami, ale jako vynálezce hyperlineárního motoru si to mohl dovolit.

„Vy tedy považujete za normální, že kdosi nejen využívá energie šesti sluncí pro svůj transmitter, ale dokonce ty hvězdy udělá součástí svého transmiteru, že?“ zeptal se ironicky maršál. „Jen se divím, že vás to už dávno nenapadlo udělat.“

Kalupovy povislé tváře se roztráslý rozhořčením a maršál by jistě uslyšel něco nelichotivého, kdyby rozmluvu nepřerušil jekot poplachové sirény.

„Připoutejte se, prosím,“ zaduněl mŕstvem něčí bas. „V zeleném sektoru jsme zaznamenali prudkou magnetickou bouři. Převýšení 0,21 stupňů nad normál. Může to být velice nepříjemné.“

Tiffloor okamžitě pustil hyperfyzika z hlavy a posadil se do křesla vedle kapitána Haileho Trontora, Epsalana, který byl velitelem válečné superlodi PERIKLES. Na nic se ho však nezeptal, věděl, že kdyby šlo o běžnou magnetickou bouři, Trontor by posádku nevaroval. Raději se podíval na ukazatele zaměřovačů. Neviděl tu však v podstatě nic jiného, než na přehledové obrazovce, jen v jiné podobě. Méně zřetelně tu byly znát proudy energie, o to jasněji se rýsoval obrovský šik osmi tisíc vesmírných lodí solárního loďstva, z nichž každá odrážela paprsky zaměřovače.

Na rozkaz Velkého administrátora, který Tiffloorovi tlumočil velitel ANDROTESTU I, první pozemské lodi s doletem jednoho milionu světelných let, nastoupil výkvět solárního loďstva k obsazení transmiteru. Pro akci bylo soustředěno pět tisíc válečných lodí různých tříd a tři tisíce dopravních lodí, které nesly vše potřebné pro zřízení základny v mezigalaktickém prostoru. Může zjištěná magnetická bouře ohrozit toto obrovské loďstvo?

„Nemám vyhlásit všeobecný poplach a vzbudit posádky, pane?“ zeptal se velitel lodi. Střed Galaxie byl proslulý svými nevypočitatelnými magnetickými bouřemi v nichž beze stop mizely kosmické lodě dokonce supertěžké třídy. Mizely ve zlomku sekundy v jakémsi reji čarodějnic, jak se ty energetické bouře jevily vzdálenějším pozorovatelům. Jinde obdobné jevy loď buď jen poškodily, nebo přinejmenším zbývalo dost času na to, zachránit posádku. Tady ne. A to byl problém, který právě řešil profesor Kalup.

Byly by však posádky schopny se zachránit? Šok z dematerializace v šestiúhelníkovém transmiteru byl natolik velký, že inteligentní bytosti ho mohly přestát bez těžkého

psychického poškození pouze ve stavu hlubokého narkotického spánku. Loďstvo se nacházelo u vstupu do transmiteru a Tiffloor čekal pouze na potvrzení, že tři vybrané lodě se bez nehody opět zhmotnily v soustavě Twin, aby dal povel k přesunu do transmiteru. Posádky všech osmi tisíc lodí byly uspány a podchlazeny, podle lékařské terminologie se nacházely ve stavu klinické smrti. Bdělo vždy jen několik lidí na kapitánském můstku každé lodi. Probuzení posádek však také vyžadovalo čas.

„Ne! Nemá to smysl. Nikdo se nemůže probrat tak rychle, aby v případě katastrofy dokázal jednat rychle a účelně. Ostatně hlavní odpovědnost vždy spočívá na velení." rozhodl Tiffloor. A bude lepší, když mužstvo nebude vnímat svůj tragický konec, kterému nebude moci zabránit, dodal v duchu maršál. Nepovažoval však za nutné oznámit tento důvod svého rozhodnutí ostatním.

„Já snad šílím," vyhrkl vtom Trontor.

„Co se děje?" zeptal se netrpělivě maršál.

„Transmitter, pane," řekl váhavě kapitán a jeho nehybná tvář na okamžik prozradila váhání i napětí. „V jeho středu se před okamžikem vytvořil shluk energie, obvyklý kontejner připravený k odeslání. Avšak magnetické póly jsou na protilehlých stranách než obvykle..."

Tiffloor se prudce otočil a zadíval se na přístroje před kapitánem. Zároveň slyšel, jak tělnatý vědec vyskakuje ze své židle a dusá k němu.

„Sázím se, že váš velitel si popletl přesahování transmiteru na příjem kosmické lodi se zárodkem magnetické bouře," vykřikoval Kalup radostně a škodolibě. „Póly magnetického pole musí být samozřejmě na opačných stranách, než normálně. Pusťte k tomu zkušeného člověka..."

„Vy jste se zbláznil!" zařval na něj maršál a nikdo z přítomných si nevzpomínal, že by ho kdy slyšel takhle křičet. „Okamžitě si sedněte a připoutejte se!"

Tiffloor by ještě rád řekl, že se kapitán nemýlil, že celé loďstvo je ohroženo mimořádně prudkou magnetickou bouří, která ovšem souvisí s impulsy transmiteru, ale nedostal se k tomu. Mnohonásobně jištěné ochranné štíty lodí se pokryly plameny a ostatním lodím flotily se nevedlo lépe. Na slova nebyl čas. Maršál rozepnul a odhodil bezpečnostní pásy a vrhl se na Kalupa, sevřel tlustého ve svém objetí a hodil ho do vlastního křesla jako balík hadrů. Zmatený vědec něco brblal, ale v příští sekundě pochopil, že byl nejvyšší čas.

Náraz uvolněné gravitační a magnetické energie rozrazil ochranný štít a strhl kulovitou loď o průměru patnácti set metrů do středu jakéhosi uragánu, který pohazoval lodí sem a tam. Tiffloor se už nemohl udržet na nohou. Vzápětí můstek proťaly nějaké blesky a zanechaly po sobě pach spáleniny. Tiffloor byl rád, že nepadl na přístrojovou desku, chtěl se zvednout, ale pohyb nedokončil. Něco ho opět srazilo k zemi, padl na tvář a ztratil vědomí.

* * *

Tiffloor se probral za několik sekund. Kapitán ho už stačil zvednout a usadit do křesla. Maršál si olízl krev z rozbitého rtu a zeptal se: „Co hlášení?"

„Teprve začínají docházet," odpověděl kapitán a otočil se k pultu registrace hlášení. Byla to asi metrová čtvercová deska hustě popsaná sloupci čísel z nichž každé označovalo jednu z osmi tisíc lodí. Jak docházela hlášení, čísla se rozsvěcela. Zatím byla deska tmavá, čísla svítila jen ojedinele. Naštěstí svítila zeleně, ani jedno nesvítilo červeně, což by oznamovalo ztrátu spojení.

Během pěti minut se ohlásily všechny lodě a z nich jen několik oznámilo prolomení ochranných štítů, ale nikde nedošlo k žádným vážnějším škodám.

„Zdá se, že jsme měli štěstí, pane," poznamenal Epsalan a radostně se zasmál, znělo to jako troubení slona. Tiffloor se raději otočil na druhou stranu, protože dunivý smích Epsalanů mu působil skoro fyzickou bolest. Nechtěl však, aby si toho kapitán všiml, byl jedním z

nejlepších důstojníků v celém loďstvu.

„Je to skoro zázrak," připustil maršál. „Došlo nějaké hlášení z Kahalu?"

Na hyperkom to zapůsobilo jako heslo, protože okamžitě začal pracovat a automatický dešifrátor za několik sekund vydal tuto zprávu: „CW-333Y-51-SP pro SMT, tč. PERIK-SIX-S-TR: energetický svazek kulovitého tvaru SPEZ 333Y 20.12.2400 TT, 23.06.41 hod. nad pyramidami Kahala. Konec."

SMT byl kód solárního maršála, 333Y označení transmitterového impulsu ze soustavy Twin, směřovaného k šestiúhelníkovému transmitteru. Pozorovatelé na Kahalu sdělovali, že pozorovali nad pyramidami transmitteru na Kahalu příslušné doprovodné energetické jevy.

„To...se...oh! ...ohlásilo... Ka...au! ...Kahalo?" zasténal Kalup, který se teprve probíral a nejistě si ohmatával tělo. „Je všechno o.k.? Omlouvám se, pane. Myslím, že jsem se choval jako...jako..."

„Jako profesor Kalup," dokončil za něj Tifflor. „Byl bych rád, kdyby se to neopakovalo, profesore. Jinak je všechno v pořádku."

„Myslím, že nebýt vás tak jsem si zlomil vaz," povzdechl si profesor. „Asi jste mi zachránil život. Velice vám děkuji, pane."

„To nestojí za řeč," ukončil hovor Tifflor a otočil se zpět k přístrojům. Hyperkom už opět pracoval.

„Díky Bohu!" zvolal radostně kapitán, když uviděl dešifrovanou zprávu. „RETURN III se v pořádku vrátil."

„Je to dobrá zpráva," připustil střízlivě Tifflor.

„Je to mnohem víc, vždyť je to poprvé, co nějaká loď vykonala cestu transniterem do soustavy Twin a zpátky!" zvolal Kalup.

„Nějaká loď Solárního impéria," upřesnil Tifflor. „Ale máte pravdu, je to jistě nový začátek, měli bychom však raději počkat na zprávu posádky."

* * *

Posádka RETURNU III byla jako opilá radostí ze šťastného návratu. Solární maršál poděkoval celé posádce za úspěšné splnění úkolu a potřásl si rukou se všemi důstojníky. Tifflor dokázal ocenit mimořádný výkon a věděl, že každý muž na palubě této speciální lodi musel vynaložit všechny své síly a riskovat život, aby byl úkol splněn. Úkol, který měl ochránit posádky osmi tisíc lodí před zbytečnými ztrátami na životech. Důstojníci RETURNU III ovšem opouštěli PERIKLES s přesvědčením, že jejich vazby na „jejich" maršála se utužily ještě víc.

Tifflor o tomto svém úspěchu nevěděl a také s ním nekalkuloval. Jeho jednání nebylo vypočítáno na efekt, na získání popularity. Ocenit mimořádné výkony svých podřízených považoval za svou povinnost. Pro něj to bylo přirozené. Stejně jako Rhodan, byl prostě rozeným vůdcem a jeho vztah k podřízeným byl určován jeho povahou, která ho k vůdčí úloze předurčovala.

Stejně důležité byly samozřejmě i další vlastnosti: schopnost zachovat ledový klid i v nejkritičtějších situacích, uvažovat přesně a rychle i pod tlakem nepředvídaných okolností, schopnost obsáhnout problém do nejmenšího detailu, nic neopomenout. Jen díky těmto svým schopnostem mohl velet osmi tisícům lodí, jen proto velitelé všech lodí na něho bezvýhradně spoléhali.

Na povel tohoto muže se osm tisíc lodí dalo do pohybu.

„Hotovo!" prohlásil vrchní velitel, když se přesvědčil, že rozkaz splnily všechny lodě. „Povolejte medicínské roboty, kapitáne."

„Bylo by už na čase objevit něco, abychom nemuseli být zmrazeni jako kus hovězího," zamumlal nespokojeně Kalup.

„Opravdu?“ zeptal se s úsměvem Tifflor. „To byste raději přišel o rozum? Kdo vlastně doporučoval využít transmiteru na Kahalu pro přepravu?“

„Já, kdo jiný,“ ohradil se dotčeně Kalup, ale okamžitě se rozchechtal. „Máte pravdu, pane. Vždycky chci všechno a hned. Jiný už asi nebudu.“

Za Kalupem se ozvaly těžké, kovové kroky robota. „Prosil bych zvládnout vaše cholerické škubání, pane,“ zachraptěl mechanický hlas.

Kalup se prudce otočil a vyděšeně se podíval na medorobota. Tifflor se škodolibě zasmál, věčný kverulant mu občas šel na nervy. Injekční stříkačka se zabodla profesorovi do paže ještě dřív než stačil cokoliv říci nebo udělat a v příštím okamžiku už robot zachytil jeho bezvládné tělo.

Na můstek mezitím napochodovali další roboti. Dva z nich, kteří přebírali řízení lodi po dobu spánku lidské posádky, se postavili po bok Tifflorovi a Trontorovi. Oba velitelé však ještě sledovali na obrazovce přeskupování loďstva, které vplouvalo do prostoru šestiúhelníkového transmiteru a medoroboti čekali na pokyn.

První sled již byl neodvolatelně pohlcen červenooranžovým proudem energie a zmizel v prostoru rovněž jako pouhý shluk energie. Intenzita záření všech šesti sluncí se stupňovala na nejvyšší míru, jakoby se tu rodila nová hvězda. Pult hlášení vyhasínal, jak loď mizely. Přitažlivost transmiteru se zmocnila druhého sledu. Už bylo marné pokoušet se uniknout této síle, i kdyby o to někdo usiloval. Na řadu přišel třetí sled, pak čtvrtý, desátý, stý... Potom Tifflor ucítil na paži dotek medorobota a pocítil závan ledového vzduchu. Jeho oči naposledy zaznamenaly červenooranžový proud energie, který už zaplnil celou obrazovku a v příštím okamžiku se propadl do tmy.

* * *

„Všechno v pořádku, pane?“ zeptal se medorobot a Tifflor se pokusil o úsměv. Svaly ho ještě příliš neposlouchaly a obrazovky před sebou viděl jen jako v mlze, zároveň však cítil dávno nepoznaný pocit vnitřního klidu. Byl to opravdu hluboký spánek ze kterého se probouzel.

Na sytém černém nebi bez jediné hvězdy ostře zářila dvě slunce. Právě mezi nimi se nacházel ten čarodějnický kotel, brána transmiteru, která vyvrhovala kovové koule lodí, které pak klesaly k PERIKLOVI. Převážná většina křižníků však už byla na místě a maršál vydal rozkaz k obsazení soustavy Twin.

* * *

V osmi tisících lodí se posádky probíraly ze spánku, který by se za jiných okolností mohl stát spánkem věčným. Lidé střídali roboty na velitelských stanovištích, na pozorovatelnách, u zaměřovačů, u rádiových přístrojů a hyperkomů, na svá místa nastupovali lékaři i kuchaři.

Tifflor opustil své křeslo vedle velitele lodi a přešel ke stolu s mapami. Vedení boje mělo svá pravidla. Bezprostřední řízení boje měl na starosti kapitán Trontor, maršál si ponechával jen vrchní velení. Technickým poradcem mu byl profesor Kalup, šest kybernetiků generálního štábu průběžně zpracovávalo docházející hlášení a navrhovalo taktická řešení, samozřejmě s pomocí pozitroniky. Rozhodnutí však zůstávala výlučně na maršálovi.

PERIKLES se pohyboval v soustavě Twin poloviční rychlostí světla. Doprovod vlajkové lodi tvořilo čtyři sta dalších lodí, které dohromady tvořily invazní skupinu IV.

„Základna na Septimě obsazena a zajištěna,“ hlásil jeden z kybernetiků.

„Děkuji,“ řekl maršál a vyhledal si údaje o Septimě. Byla to obrovská planeta s tíží 5,9 g. Maršála zamrazilo. Posádce na Septimě nebylo co závidět, musela však bojovat už pouze s přírodou. Jinde těch nepřátel bylo víc.

„Potlačila už skupina II nepřátelský odpor?“ zeptal se maršál. Druhá skupina měla obsadit Quartu. Planetu o téměř stejných parametrech jako Země, s obrovskou kolonií psanců z mlhoviny Andromeda, kterou lidé nazvali Bigtown. Zneškodnit tuto kolonii, která mohla skrývat zcela nečekaná nebezpečí, bylo prvořadým úkolem, který Rhodan ve svém rozkazu zvláště zdůraznil.

„Vylodění proběhlo podle plánu, odpor zlomen narkotizačními paprsky,“ hlásil službu konající důstojník.

„Jak probíhá zásobování?“ chtěl vědět vrchní velitel.

„Zcela podle plánu, pane. Žádné mimořádné události.“

„Výborně. Co Sexta?“

Nejstarší a vyschlá planeta byla obsazena bez odporu a pracovní čtyři robotů už hloubily šachty a budovaly šest přístavišť pro kosmické lodě.

„Je to skvělé,“ konstatoval spokojeně maršál.

„Až příliš skvělé,“ zabručel věčně nespokojený Kalup. „Twin je ústředním článkem v řetězci transponderů Mistrů ostrovů a nechce se mi věřit, že by právě oni nečinně přihlíželi naší invazi.“

„To také nedělají,“ zamumlal Tifflor a měl na mysli hlášení velitele lodi MOHYKÁN, který byl svědkem zničení válečných lodí i dopravních superlodí Posbiů v prostoru transponderů na Kahalu. Teprve vítězství CRESTU II v těžkém boji znamenalo zlom a bylo také důvodem k obsazení soustavy Twin zcela mimořádným počtem lodí. „Kahalo je pod naší kontrolou a to jim znemožňuje překvapivý útok. Museli by se nejdříve opět zmocnit Kahala.“

„Mně to povídejte,“ odsekl ironicky profesor. „Nikdo to neví lépe než já! Ale nezapomínejte, že na Kahalu stále ještě existuje dvoukilometrová nebezpečná zóna. Mohou nás čekat ještě četná překvapení. Myslím, že jásat je ještě hodně předčasné.“

„Věřte mi, že jsem vás nikdy nepodezíral z přehnané lehkomyšlnosti,“ sarkasticky ho ujistil maršál. „Také nepochybuji, že nám Mistři ostrovů připraví ještě četná překvapení. Právě proto postupujeme jen pomalu...“

Nedořekl, protože se rozzářila obrazovka interkomu, která ho propojila se všemi loděmi invazní skupiny. Velitelé lodí očekávali jeho rozkazy.

„Tady Tifflor. Za třicet sekund bude zahájena akce Quinta,“ oznámil velitelům. „Od všech velitelů IV. skupiny očekávám průběžná detailní hlášení. Časový plán musí být dodržen za všech okolností. Konec.“

Na přehledové obrazovce viděl důsledky svého rozkazu. Všechno se dalo do pohybu a na první pohled to vypadalo, že nastal všeobecný zmatek. Ve skutečnosti však několik desítek lodí zamířilo z různých směrů a nejvyšší rychlostí ke Quintě. Také PERIKLES se zachvěl a hluk motorů se vystupňoval až k stěží snesitelnému jekotu.

Quinta byla srdcem transponderů, který tvořila soustava Twin. Právě zde se nacházela centrála, která směřovala transponderované objekty do cílových stanic. Úkolem IV. invazní skupiny bylo bleskově obsadit stanici a zajistit ji tak, aby bojovými akcemi nebyla poškozena energetická zařízení a konvertory.

O čtvrt hodiny později Quinta už zaplnila přehledovou obrazovku na velitelském stanovišti PERIKLA. Zatím ovšem byla vidět jen nekonečná vodní plocha, která pokrývala skoro celou planetu. PERIKLES změnil kurz a zamířil k jediné pevnině.

Žhavé výboje křížovaly atmosféru, ale nebyly to smrtící střely nepřítelů, ale stopy průletů tisíců kosmických stíhaček a Space Jetů vyslaných nad kontinent, aby soustředěnou palbou potlačily hnízda odporu. Zatím byl ale všude klid, nepřítel o sobě nedával vědět.

Tifflorovi však bylo jasné, že situace se může v každém okamžiku dramaticky změnit. Na Quintě museli být rozmístěni přinejmenším nepřátelští roboti k ochraně transponderové centrály. Bylo nepředstavitelné, že by po akcích CRESTU II a ANDROTESTU I byli roboti z nějakých důvodů odvoláni nebo dezaktivováni.

První hlášení o nepřátelské akci přišlo od pozemských válečných robotů, vysazených na povrch planety v prvním sledu. Roboti, chránící transmitterovou centrálu, se postavili na odpor, ale byli rychle likvidováni.

Tifflor se soustředil na přistání PERIKLA. Válečná superloď začala sestupovat do atmosféry. Na obrazovce se objevil zvětšený záběr kupole z jakési sklovité hmoty. Tifflor věděl, že je to směrovací stanice. Maršála překvapilo, jak je malá, půdorys měl pouze padesát metrů v průměru a kopule se zvedala do výše sedmdesáti metrů. Bylo až neuvěřitelné, že odsud je řízena činnost obrovského transmitterů sestaveného ze šesti sluncí.

PERIKLES přistál v blízkosti kopule a v kruhu kolem ní přistálo dalších sto dvacet válečných a nákladních lodí. Ze všech se hrnuly po zuby ozbrojení roboti.

Maršál si vzal opasek se zbraněmi a obrátil se na Kalupa: „Pojďte, profesore! Musíme co nejrychleji převzít nejdůležitější zařízení.“

Venku je čekala mračna prachu, zvířená přistávajícími loděmi i oddíly robotů, které zajišťovaly obranu řídicího centra transmitterů, instalovaly těžké zbraně, hloubily podzemní kryty, spojovací chodby, antigravitační šachty.. Zdálo se, že procházejí obrovským stavenišťem.

Julián Tifflor se podíval na hodinky. „Teď by mělo prvních tisíc vyložených nákladních lodí startovat na zpáteční cestu,“ zařval profesorovi do ucha, aby překřičel okolní hřmot.

„Taky si myslím, že musíme pospíchat,“ křičel profesor, který maršálovi nerozuměl. Tifflor pochopil, že pokoušet se o domluvu s profesorem v tomhle hluku je marné. Jediným výsledkem bylo, že zakopl a málem upadl.

„Antigravitační šachty ještě nejsou hotovy, pane,“ řekl poručík omluvně. Tifflor přikývl a vstoupil do kopule. Ocitli se v prostorné hale, do níž ústilo na čtyřicet antigravitačních šachet, kolem kterých se rojili technici a roboti. Dokonce ani maršál si nedokázal představit, že hloubení prvních šachet započalo teprve před čtyřmi hodinami. Teď už se instalovaly kontrolní systémy.

Ječení sirén přehlušilo pracovní ruch, ale nikdo si ho nevšímal. Všichni pokračovali v práci. Tifflor zamířil k jícnu, obklopenému červenými výstražnými tabulkami. Dokončovala se tu stavba osobního transmitteru.

Vtom zaduněl mohutný výbuch a země se zachvěla, vzápětí se ozvalo jakési pekelné vytí. Maršál zvedl svou kapesní vysílačku k ústům. „Tady Tifflor. Děje se něco mimořádného, kapitáne Trontore?“

„Nic zvláštního, pane,“ hlásil Epsalan. „Asi dvě stě nepřátelských létajících robotů se pokusilo napadnout naše postavení kolem transmitterové centrály. Naše stíhací perutě je zničily v bezpečné vzdálenosti.“

„Jsou dopravní lodě vyloženy?“

„Vyloženy a už jsou na zpáteční cestě. Spojení funguje bezporuchově. Doufám, že lodě nebudou zničeny vnějším zásahem do řízení transmitteru.“

„S tím si nemusíte dělat starosti,“ uklidnil kapitána Tifflor. „Profesor Kalup právě objevil příslušné kabely a vodiče a přerušil je. Centrála je kontrolována výlučně námi. Dejte povel k vypravení dalších nákladních lodí, kapitáne.“

„Kterým transmitterem, pane?“ zeptal se po krátké odmlce Trontor.

„Určitě ne slunečním, kapitáne. Copak nevíte, že stojím v budově nového strategického transmitteru?“ zeptal se podrážděně maršál.

„To jistě, pane, ještě však není hotov...“

„Rychlost nejsou žádné čáry, kapitáne. Přinejmenším transmitter v této kupoli je hotov. Nechte aktivovat přijímací stanici na lodi!“

Výkonnost lidí je vskutku neuvěřitelná a tady se projevuje naplno, obsadit během dvanácti hodin celou sluneční soustavu a zajistit ji, to ještě nikdo nedokázal, uvažoval maršál.

„Je transmitter hotov?“ zeptal se důstojníka u rozvodné desky.

„Ano, pane," řekl muž v pozoru a zřejmě poněkud nejistý. „Spojení s PERIKLEM však ještě není odzkoušeno, pane."

„To pochybujete o své práci?"

„Transmitter je provozuschopný i bez napojení na PERIKLES, pane."

„Tak to spojení prověřte!"

Důstojník zčervenál, snad radostí, že obstál v rozmluvě s maršálem a že mu vrchní velitel důvěřuje. Bez váhání aktivoval transmitter a nastavil ho na přijímač na PERIKLOVI. V další sekundě maršál vystoupil z přijímací kabiny na lodi. Od velitelského stanoviště ho dělilo jen několik kroků.

Maršál mlčky vyslechl hlášení službu konajícího kybernetika. Bigtown na Quartě byl obsazen beze ztrát. Některé bytosti z rozmanitého obyvatelstva města se pokusily klást odpor, ale byly bez problémů zneškodněny narkotizačními paprsky, aniž mezi nimi došlo ke ztrátám na životech. Po ovládnutí města bylo město invazními jednotkami opuštěno, protože trvalá okupace tohoto obrovského sídliště, osazeného zločinci ze stovek různých civilizací, nebylo v plánu. Město bylo pouze izolováno, aby se nemohlo stát základnou pro nějaký útok.

Tifflor se také dověděl, že většina válečných lodí splnila již své úkoly v soustavě Twin a plánovitě zaujímá pozice ve volném prostoru mimo soustavu, aby ji zajišťovala od útoku zvenčí. Neplatí to však o lodích, které zabezpečují obranu transmitterové centrály, která je několikanásobně jištěna v rámci planety i meziplanetárního prostoru.

Ještě než kybernetik dokončil svou souhrnnou zprávu, došlo hlášení, že novým transmitterem bylo do soustavy Twin dopraveno prvních deset nákladních lodí druhého sledu se stavebním materiálem pro obrovská skladiště, budovaná na Quintě.

„Myslím, že si zasloužíte malou přestávku, kapitáne," řekl s úsměvem maršál. „Hlavní stan na Quintě je před dokončením a také všechny ostatní Rhodanovy rozkazy jsou splněny."

„Děkuji pěkně, pane, ale vy jste na nohou stejně dlouho jako já," zaburácel Epsalanův hromový hlas. „A já při mé konstituci vydržím o něco víc než vy. Mimo to je tu ještě jeden bod programu..."

„Já vím," přerušil ho Tifflor. „Za dvacet minut má přistát ANDROTESTII."

Nastalo tíživé ticho. ANDROTEST II měl vysvobodit Rhodana ze zajetí soustavy Horor. Všechno bylo stokrát propočteno, ale všichni přítomní věděli, že to ještě neznamená, že se plán uskuteční bez problémů.

2.

U řídicího pultu ANDROTESTU II stál nehybně robot. On byl odpovědný za loď po dobu stavu klinické smrti pozemské posádky. Odpovědnost ho ovšem netížila a vlivy přepravy pomocí slunečního transmitteru, zhoubně působící na živé organismy, na něj nepůsobily vůbec. Byl stále stejně výkonný a jeho nehybnost nebyla výsledkem nefunkčnosti, nýbrž vyplývala pouze z toho, že všechny přístroje, které měl sledovat, nevykazovaly nic, co by si vyžadovalo jeho zásahu. Na různých stanovištích stálo v pohotovosti dalších třicet vysoce specializovaných robotů. Jistily loď po všech stránkách.

Náhle pozitronický mozek robota CKSP-0001 zaznamenal nějaký nepatřičný hluk. Nebyl to zvuk, který by mohl být způsoben nějakým zařízením lodi. Robot otočil svou kovovou hlavu a zaznamenal pohyb. Nebyl to pohyb lodních mechanismů ani organické bytosti z posádky, ostatně posádka byla v hlubokém narkotickém spánku. Analýza hluku vedla ke zcela jednoznačnému závěru: v lodi je cizinec!

V programu robota bylo reagovat na takový podnět okamžitě. Celou loď se nesl poplachový signál ostře vnímaný přijímači robotů. Lidské ucho by ho však nezaznamenalo, i kdyby někdo z lidí bděl.

* * *

Alarm odezněl v neměřitelném okamžiku, protože ANDROTEST II byl právě proměněn v energetický shluk a ztratil svou hmotnou podobu. Všechny hodiny ukazovaly stejný čas v okamžiku dematerializace i zpětného zhmotnění ve vzdálenosti devíti set tisíc světelných let v umělé soustavě dvou sluncí. ANDROTEST II se objevil v soustavě Twin přesně podle plánu. Nikdo z lidí však netušil, že došlo k mimořádné události a operace neprobíhá, jak by měla.

CKSP-0001 však nezapomněl na poplachový signál. Všechny mechanismy jeho složité konstrukce navázaly bezchybně na okamžik těsně před přeměnou v energii. Okamžitě začal pátrat po zdroji poplachu, ale už nezaznamenal ani podezřelé zvuky, ani žádný neobvyklý pohyb. Nebyl důvod signál opakovat. Nejpravděpodobnějším vysvětlením bylo, že došlo k poruše. CKSP-0001 se nechal vystřídat a svěřil se do péče opravárenského robota.

* * *

Pestrý závoj se zavřel příliš rychle, měnící se barevné obrazce se objevovaly tu blízko, tu zase daleko. Kdesi duněl vodopád. Odněkud se linuly teskné melodie, kvílivý tón stoupal výš a výš a rozprskl se jako jedovatě zelená mýdlová bublina.

Ta stará píseň.

Ta myšlenka se opět vrátila, bodala, bolela, hrozila, bušila do zdi fantaskních obrazů, bořila poslední zeď.

Všechno zaplavila tma v níž osaměle žhnula dvě narudlá slunce.

Žhavé Universum a černá nicota... Vedro... Plameny... Smrt... Pomalu pulzující krev, tlukot srdce, zvuky... Život!... Opravdu život?

Omar Hawk se vrhl s pronikavým křikem kupředu. A opět tu byla tma a dvě narudlé svítící tečky v nekonečné nicotě. Potom ho zaplavilo světlo. Klidné světlo kabiny vesmírné lodi. Vedle jeho lůžka stál medorobot, jeho kovová ruka svírala injekční pistoli, jeho svítící oči se nehybně upíraly na muže na lůžku.

„Co... se... stalo?“ slova se jen těžko drala z Hawkova hrdla.

„Opět si lehněte, prosím,“ řekl kovový ošetřovatel. „Zdá se, že jste neutrpěl žádnou újmu. Ale vyčkejte, prosím, probuzení hlavního lékaře.“

Hawk, poručík Speciálního výzvědného oddílu a zkušený astronaut, se stále nedokázal soustředit, uspořádat své myšlenky. Dostal vztek a to ho vrátilo do reality. Najednou věděl docela přesně, co se stalo. Podnikal cestu přes šestiúhelníkový transmitter už podruhé a jako v předchozím případě byl pochopitelně uspán, stejně jako celá posádka kromě robotů. Pravděpodobně byl probuzen jako první, stejně jako při předešlé cestě. Proč ale medorobot setrvává u jeho lůžka a chce po něm, aby počkal na probuzení šéflékaře?

„Můžeš mi vysvětlit, proč mám čekat na doktora?“ zeptal se chraplavě. „Vidíš přece, že jsem zareagoval na injekci, probral se a cítím se v pořádku.“

„Vy se mýlíte, pane,“ odpověděl kovový hlas. „K vědomí vás nepřivedla injekce, probral jste se tři nanosekundy před plánovaným probuzením a injekci jsem dosud vůbec nepoužil.“

Hawk se s obavami podíval do zrcadla, a to ho uklidnilo. Vypadal úplně normálně a také se normálně cítil. Poněkud hystericky se zasmál, vyskočil z postele a vzal si svou zbraň. Sherlock, okřill, který ho všude doprovázel a byl uspán jako všichni živí tvorové na lodi, se dosud nepřebral.

„Musím vás důrazně požádat, pane...,“ spustil robot, ale Hawk ho nenechal domluvit.

„A já tě důrazně žádám, abys držel hubu! Patrně se mezi medoroboty ještě nerozkřiklo, že jsem přizpůsoben kosmickým prostorům a už při první cestě mi píchli malou dávku, aby moje podvědomí nedoznalo změn. Tentokrát byla dávka možná ještě menší. Možná jsem byl v

bezvědomí, ale ne ve stavu klinické smrti, jinak bych se přece nemohl probrat sám od sebe."

„Tentokrát jste dostal dvojitou dávku, pane," odpověděl klidně robot. „Teplota ve vaší kabině klesla na sto deset stupňů pod nulou. Je vyloučeno, aby se organická bytost za těchto podmínek probírala sama od sebe."

Hawk se pohrdavě ušklíbl. „Můžete si věřit čemu chcete, já ale vím, že jsem se probudil sám, čilý a zdravý. Řekl bych, že to stačí," prohlásil rezolutně, minul zmateného robota, který ve svém programu nenalézal vhodnou reakci na vzniklou situaci, a šel ke dveřím.

V lodi panovalo naprosté ticho až na hluk motoru prvního stupně, který už ani nevnímal. ANDROTEST II byl kopií svého předchůdce. Byla to čtyřstupňová kosmická loď válcovitého tvaru 1200 metrů dlouhá, o průměru 300 metrů. Každý stupeň měl autonomní lineární pohon a dolet asi 250 tisíc světelných let. Po vyčerpání kapacity prvního stupně byl tento odhozen jako u kosmických raket z počátků kosmonautiky. Všechny čtyři stupně pak měly akční rádius milion světelných let, tedy téměř dvojnásobný proti jiným typům kosmických lodí.

Hawk dojel na pohyblivém pásu až k pancéřovaným dveřím můstku aniž by potkal živou duši. Bylo jasné, že medoroboti teprve začali probouzet posádku. Tím více mu vrtalo hlavou, proč právě on se probíral bez jejich přispění. Nic jiného, než že se nedostal do stavu klinické smrti, ho však nenapadlo. Pocházel z planety Oxtorne, která byla proslulá zcela mimořádným teplotním rozpětím - od osmdesáti stupňů Celsia nad nulou až k devadesáti stupňům pod nulou - ale ani rodák z Oxtornu nemohl přežít sto deset stupňů pod nulou bez speciálního vybavení. Hawk se rozhodl, že přestane uvažovat o tomto problému.

Jinak všechno vypadalo stejně jako při jeho první cestě slunečním transmitterem. Také tenkrát se probudil do lodi, která vypadala jako loď mrtvých.

Když však vstoupil na můstek, pohled, který mu poskytly obrazovky, byl podstatně jiný než při první cestě. Na obloze sice zářila jako tenkrát dvě žlutá slunce, ale jejich pulsace byly podstatně silnější a dalo by se říci hrozivější. Transmitter nejenže nepřestal fungovat, ale zřejmě pracoval na mnohem vyšší výkon, než když sem přiletěl s ANDROTESTEM I.

Právě když vstoupil, otevřel se další energetický „kontejner,, a Hawk spatřil opět zhmotněné obrovské dopravní lodi, které dosud viděl pouze jedinkrát na planetě Opposite.

Hawk se protáhl kolem lůžka velitele lodi kapitána Pavla Kotranova k obrazovkám zaměřovači služby a změnil nastavení.

V příštím okamžiku uviděl nesčetné zelené body - polohu solárních válečných lodí, které vytvářely kruh kolem jádra transmitteru soustavy Twin. Blíží k planetám byly rozesety jednotlivé letky válečných lodí mezi kterými se pohybovaly stovky nákladních lodí, které přivážely materiál pro budování základen a zásoby pro posádky a po vyložení nákladu se vracely.

Hawka překvapilo, že žádná z lodí se nepokoušela o spojení s ANDROTESTEM II, nevyžadovala na něm identifikační znaky. Vzápětí si však uvědomil, že robot na velitelském stanovišti se jistě ohlásil příslušnými kódy okamžitě po opětném zhmotnění.

Hawk se rozhlédl po můstku. Medoroboti už zřejmě dali injekce svým svěřencům a nyní nehybně čekali na první známky jejich probuzení. Na místě velitele lodi stál robot s označením CKSP-0002!

Hawk si protřel oči, ale zrak ho neklamal. Koncové číslo označení bylo 2. Hawk poklepal špičkami prstů na kovovou hrud' velícího robota.

„Hej, starý příteli, proč tu není určený velící robot?"

Robot okamžitě zaujal naprogramovaný předpisový postoj a hlásil: „Hlášení, pane: CKSP-0001 se svěřil do péče opravárenských služeb. Důvod: klamné varovné signály. Podle instrukcí jsem převzal jeho funkce jakožto služebně nejstarší až do procitnutí organického velitele nebo jeho zástupce."

„Co to znamená, klamné varovné signály?" zeptal se překvapený Hawk.

„CKSP-0001 těsně před transmitterovou transformací vyslal poplachový signál, který

oznamoval přítomnost čehosi cizího v lodi. Zaznamenal blíže nedefinované pohyby a také hluky, které se nedaly vysvětlit provozem lodi. Při vynoření se z transmiteru však žádné podobné jevy nebyly zjištěny ani žádné cizí objekty nebyly objeveny. Z toho CKSP-0001 usoudil, že jeho systém varování je narušen a vyžaduje opravu."

Hawk chvíli provrtával robota očima, ale pochopitelně bezvýsledně. Potom se mlčky otočil a opustil můstek. Rozhodl se údaje dvojky prověřit. Byl jedinou živou bytostí na ANDROTESTU H, která to mohla udělat.

* * *

Kapitán Kotranov se probral bez komplikací. Medorobot, který mu byl přidělen, ho zběžně prohlédl a konstatoval, že je zcela zdrav, stav klinické smrti nijak nepoškodil jeho organismus.

První pohled velitele ANDROTESTU II platil obrazovkám. Ulehčené si oddechl, když viděl, že první část úkolu byla splněna: ANDROTEST II se nacházel v soustavě Twin mezi svazy solárních válečných lodí. Byl čas se osobně hlásit solárnímu maršálovi Tifflorovi.

„CKSP-0001, prosím o souhrnnou zprávu o průběhu přesunu a o současném stavu lodi," řekl kapitán s očima stále upřenýma na obrazovku.

„Hlásí se CKSP-0002, pane," pronesl kovový hlas za jeho zády. „Vystřídal jsem CKSP-0001, který byl nucen světit se opravárenským službám pro pravděpodobnou poruchu varovného systému."

Kotranov se otočil k robotovi a suše ho požádal o souhrnnou zprávu.

Než však svou zprávu dokončil, začal bzučet ML-II, nové matematicko-logické pozitronické zařízení, které nahradilo ML-pozitroniku, instalovanou na ANDROTESTU I. Kotranov se zmačkaně podíval na šéfa vědeckého týmu výpravy, Folgera Tashita, který už seděl u svého oblíbeného přístroje, ačkoliv se sotva probral z narkotického spánku.

„Nevadí náhodou, že když posloucháte zprávu velícího robota, děláte zároveň něco jiného, Tashite?" zeptal se kousavě kapitán.

Vědec neodpověděl hned, ale teprve v okamžiku, když přístroj začal tisknout řady symbolů jako odpověď na položené otázky.

„Nedělejte ukvapené závěry, pane," řekl Tashit se smíchem. „Přemýšlím o tom, co slyším, jen jsem si přibral na pomoc pozitroniku. Dva mozky jsou lepší než jeden, ne?"

Kotranov zrudl, když pochopil podtext drzé odpovědi, ale Tashit ho nepustil ke slovu. „Pozitronika vypočetla pravděpodobnost selhání varovného systému CKSP-0001 na jednu ku osmi a půl miliardám, pane. Možná byste se nad tím měl zamyslet vy."

„Nepřeháníte?" vyštěkl Kotranov, ale nevztahovalo se to na výpočet pravděpodobností, ale na vědcův tón.

„Myslíte?" zeptal se zcela klidně Tashit. „Rozhodně bych si vyžádal podrobnou diagnózu od opravářů."

Kotranova přešel vztek, protože ho právě napadla možnost jiného řešení. „Velice děkuji za práci vaší pozitroniky a budu se řídit vašimi doporučeními. Ale nejdříve si ověřím jednu možnost, kterou vaše pozitronika zřejmě přehlédla."

„Mohu vědět jakou, pane?" zajímal se Tashit.

Přímé odpovědi se mu však nedostalo, protože kapitán se obrátil na svého prvního důstojníka, který právě zaujal své místo. „Majore Hattingere, spojte se s kabinou poručíka ze světa extrémních teplot, snad už je vzhůru."

„Tak tohle!" zvolal překvapený Tashit, kdežto major oznámil, že se poručík nehlásí.

„Cože?" vykřikl zklamaně Kotranov, ale právě v tom okamžiku vstoupil Omar Hawk na můstek.

„Volal jste mě, pane?" zeptal se poručík. „Jsem už dlouho vzhůru a přicházím sem již

podruhé."

„Pochopitelně, při vaší konstituci," zamumlal Kotranov. „A vidím, že máte u sebe i svého Sherlocka."

„Nepřivádím ho náhodou, pane. V hlášení byly zmíněny poněkud nejasné události a Sherlock je schopen najít stopy..."

Kotranov se zamračil a Tashit škodolibě zasmál.

„Když už jste tady s tím vaším okrillem, tak hledejte!" vyjel vztekle kapitán. „Nebo snad potřebujete písemnou objednávku?"

Sherlock byl okrill, jediný ochočený exemplář svého druhu, který pocházel stejně jako Hawk z planety Oxtorne. Osvědčil se jako pátrač po infračervených stopách, který překonal všechny detektory.

„Hledej, Sherlocku!" pobídl Hawk svého přítele. Okrill připomínal žabu vyvalenýma očima i postojem, byl však metr dlouhý a půl metru vysoký a měl osm nohou. Zamlaskal tak hlasitě, že sebou kapitán trhl, a dal se do práce. Hawk zavřel oči. Dostával od svého pomocníka informace přímým přenosem z mozku do mozku - okrillova inteligence byla na úrovni pozemského ovčáckého psa.

Kotranov napjatě sledoval okrillovu činnost, ale vyrušilo ho zavolání solárního maršála Tifflora, který se naléhavě ptal, proč se velitel ANDROTESTU II dosud neohlásil. Odpověď však nebyla snadná. Kapitán si zakládal na tom, že hlásí jen ověřená fakta, tentokrát si však nebyl jist, zda poplach, vyhlášený CKSP-0001 byl způsoben pouhou závadou, nebo do lodi skutečně pronikl někdo cizí.

* * *

Také Hawk byl bezradný. Jeho mozek vnímal představy, které stopy vyvolávaly v okrillově mozku, ale nevěděl si s nimi rady.

Hawk „viděl,, velitelské stanoviště ANDROTESTU II, patrně v době před vstupem do slunečního transmiteru, protože všechny živé bytosti, až na jedinou výjimku, ležely v hlubokém spánku. U řídicího pultu stál nehybně robot. Hluky okrill ovšem rekonstruovat nemohl.

Potom uviděl, že se robot otáčí. Poručík myšlenkou vybídl okrilla, aby se zaměřil tím směrem, kam robot pohlédl a spatřil jakýsi mikroskopický válcovitý či tyčovitý předmět na podlaze můstku. Vzápětí však obraz zmizel a Hawk v duchu viděl jen jakési načervenalé mihotání. Byl to vjem přesunu o devět set tisíc světelných let v jediném neměřitelném okamžiku?

Hawk otevřel oči.

„Nuže?" zeptal se netrpělivě kapitán Kotranov.

Poručík jen potřásl hlavou, naklonil se k okrillovi, plácl ho dlaní přes čumák a zašeptal: „No tak, Sherlocku, hledej!"

Okrill však jen pohrdavě zachrochtal a dal najevo, že v pátrání nemíní pokračovat. Hawk opakoval svou výzvu. Zvíře rozevřelo svou žabí tlamu a vycenilo zuby, jaké by člověk spíš čekal u tygra. Na poručíka to však neudělalo žádný dojem. Teprve když se mezi zuby mihl tenký, stočený jazýček, poručík zděšeně couvl. Věděl z domova až příliš dobře, že tato nepatrná zbraň uštěďruje elektrické rány, které jsou pro člověka smrtelné. Bylo to jednoznačné varování. Nech mě na pokoji, nebo...

Zároveň však jako okrillův pán, Hawk věděl, že mu nesmí povolit. Poručík pronikavě hvízdal a okrill sebou škubl. Chvilí trval zápas vůlí zvířete a člověka, nakonec ale napjaté svaly povolily, huba se zavřela, jazyk zmizel.

„Tak je to dobře, Sherlocku," pochválil Hawk zvíře, mlaskl a poplácal ho po tlamě. Potom opět hvízdal. Okrill se teď oddaně díval na svého pána a vypadal zcela neškodně, ale z

místa se nehýbal.

Poručík musel opakovat svůj rozkaz, aby se zvíře dalo opět do pohybu. Zafunělo a odplazilo se někam mezi vysílačku a energetický agregát a tam strnulo. Hawkovi naskočily na čele krůpěje potu.

„Co se děje, Hawku?“ zeptal se napjatě Kotranov.

Poručík sdělil, co viděl okřillovým prostřednictvím a dodal: „Pro dobu po okamžiku přesunu však okřill odmítá spolupracovat, pane.“

„Cosi válcovitého?“ opakoval zamyšleně Kotranov. „Nemůžete to nějak upřesnit?“

„To bych musel mít mikroskop, pane,“ prohlásil Hawk.

„A máte nějaké vysvětlení pro to, že okřill dál odmítá spolupracovat?“ chtěl vědět Hattinger.

„Má zavřené oči,“ konstatoval poručík. „Tím znemožňuje přenos vizuálních vjemů. Ale proč to dělá, to nevím. Dosud se to nikdy nestalo.“

„Domníváte se tedy, že to odepření poslušnosti se vztahuje pouze k tomuto jedinému případu?“ vyzvídal Tashit a Hawk jen mlčky přikývl.

„Dobrá! Není třeba tento případ dramatizovat,“ ukončil rozmluvu Kotranov. „Podíváme se na diagnózu velícího robota a snad se dovíme víc. Myslím, že se věc nějak rozumně vysvětlí.“

Celá záležitost s podivným chováním CKSP-0001 a následným odepřením poslušnosti zdržela hlášení a solární maršál Tifflor se rozhodl, že ANDROTEST II navštíví. Jakmile se maršál ohlásil, kapitán Kotranov nechal svolat většinu posádky do velké jídelny.

Hawkovi, ačkoliv byl pouhým poručíkem, se jako důstojníkovi zvláštního určení dostalo čestného místa mezi důstojníky štábu operace, zatímco velitel lodi v doprovodu hlavního inženýra a hlavního psychologa šel uvítat maršála do vstupní komory, kde měl přistát člun z PERIKLA.

„Hrome, kdo má tohle vedro vydržet?“ zavrčel major Hattinger vedle Hawka, ale poručík se jen usmál. Jemu to vedro nevadilo. Také okřillovi zřejmě horko, které sálalo ze stropu jídelny, naprosto vyhovovalo. Ostatním už méně, ale většinou to nedávali najevo.

Posádka ANDROTESTU II byla opravdu vynikající. Hawk si všiml mohutného Ira MacIshotta, nositele nejvyššího solárního vyznamenání pro válečné piloty, vysokého Gorma Ngudru, černého jako eben a ve svých dvaatřiceti už šedivého, hrdinu z bojů proti Bluesanům, vynikajícího průzkumníka Elmara Kurdsona, který byl zajat Akonany, ale uprchl z nejpřísněji strážného tábora a dodal velitelství solární flotily informace, které nakonec boj rozhodly. Nyní byl tvůrcem programů robotů na ANDROTESTU II. Byla to ironie osudu, protože sám byl po svém útěku na zcela nevhodné lodi natolik fyzicky zbědován, že zachránit se ho podařilo pouze díky vynikající práci biotechniků, kteří mu nahradily zpřelámané kosti, popálenou kůži i leckterý orgán, takže byl vlastně napůl umělý.

Ostatní snad neměli tak pohnuté osudy jako tito tři, ale každý vynikal ve svém oboru i mezi vybranými odborníky solárního loďstva. Hawk však už neměl čas si je prohlížet.

Dveře jídelny se otevřely a major Hattinger vystoupil z řady, aby podal hlášení maršálovi. Nastoupení členové posádky strnuli v pozoru.

Maršál působil vedle robustního Kotranova a přímo vyzařujícího chladný intelekt hlavního psychologa von Eschdeho spíše nenápadně. Ovšem jen do okamžiku, kdy se maršálovy oči střetly s něčím pohledem.

Je to nadčasový pohled sfingy, ale současně i vše chápající pohled starověkých filozofů, pomyslel si Hawk. Vtom se však koutky maršálových úst zvedly v ironickém úsměvu a poručík náhle pochopil, proč v Rhodanově nepřítomnosti převzal jeho funkce právě tento muž.

„Posad'te se pánové!“ řekl maršál, když vyslechl hlášení a poděkoval za něj. „Musím říci, že vám všem závidím, protože se brzy setkáte s Velkým administrátorem. Tu příležitost jste

už měli před nedávným, když jste s ANDROTESTEMI dovezli Rhodanově expedici zásoby do soustavy Horor. Tentokrát je váš úkol jiný: dopravit Rhodana do rodné Galaxie. Ale varuji vás. Není to úkol lehký. Zákeřný nepřítel, který se pokouší vloupat do naší Galaxie jako sprostý lupič, se bude pokoušet překazit splnění vašeho úkolu. Zároveň víme, že civilizace Mistrů ostrovů, jak jí říkáme, je technicky velice vyspělá a my ani netušíme, jaké další pasti na vaší cestě může ještě nastražit. Proto každý váš krok na této neviditelné cestě se může stát krokem ke zkáze, to byste měli mít stále na paměti."

Maršál se odmlčel a pokračoval pak náhle změněným tónem: „Ale také Mistři ostrovů něco nevědí. Nevědí, že každý z vás je mistrem v překonávání nepředvídatelných překážek, mistrem v přeměně nemožného v možné. Jste nejlepšími reprezentanty energie, odvahy a moudrosti lidstva, které mu zaručily jeho vzestup. Víím, že každý z vás je hrdinou, ale my nepotřebujeme mrtvé hrdiny, ale živé lidi. Proto jednejte odvážně, ale moudře. Jestliže se setkáte s Perrym Rhodanem, pozdravujte ho jménem staré vlasti, nás všech, kteří zůstáváme tady i jménem miliard hvězd naší staré dobré Galaxie."

Proč maršál řekl „jestliže se setkáte s Rhodanem,, nevěří snad ve zdar expedice? To Hawkovi vrtalo hlavou, a asi nejen jemu. Nakonec usoudil, že maršál to říká na základě svých dávných zkušeností, kdy se účastnil i mnoha nezdařených výprav.

Když Hawk poznal, že to nebyl pesimismus starého člověka, ale moudrost nesmrtelného, co maršála vedlo k opatrným formulacím, bylo už pozdě.

3.

Kapitán Kotranov seděl zhrouceně a působil dojmem těžce nemocného člověka a nikoliv velitele kosmické lodi, která razila nové cesty. Hawk ho pozoroval se značnými obavami a von Eschde zřejmě sdílel jeho pocity, ačkoliv ho viděl pouze zezadu.

Způsobila snad tuto depresi zpráva o stavu robota CKSP-0001? Byla skutečně znepokojivá, protože dva na sobě nezávislé týmy konstatovaly, že je v naprostém pořádku. Co se tedy stalo těsně před dematerializací?

„Tak co, plešouně?" zeptal se někdo Hawka. Nikdo jiný než první důstojník major Hattinger by se neodvážil takto se vysmívat jeho holohlavosti. „Napijeme se spolu?"

„Cože?" užasl poručík. „Chcete pít ve službě?"

Major se zasmál a ukázal přes rameno. Na místě prvního důstojníka už seděl nadporučík Tolko Mare, drobný, živý Jižan. „Už mě vystřídali, tak co, plešouně?"

„Mare? Vždyť on sám byl vystřídán sotva před dvěma hodinami!"

„To vymyslel von Eschde. Snad doufá, že Mare dokáže dostat našeho starého z té podivné letargie," pošeptal poručíkovi Hattinger.

„Tak dobrá, jdeme," souhlasil Hawk a hvízdal na Sherlocka. Okrill následoval svého pána, ale byl nespokojen, že ho vyrušili. Choval se jako přežraný buldok.

Jídelna tonula v cigaretovém kouři. Muži si naplnili u automatu velké papírové kelímky točeným pivem. „To je kultura! Papírové kelímky!" zavrčel nespokojeně major. Hawk se jen ušklíbl.

„A co bys rád ty, Sherlocku," zeptal se okrilla a vytáhl ze sousedního automatu čtyři hamburgery a hodil je zvířeti. Okrill se do nich s chutí zakousl, zatímco muži se posadili k jednomu z kulatých stolků.

„Na šťastnou cestu, plešouně!"

„Na zdraví našeho velitele!" odpověděl Hawk.

Hattinger si zapálil a poznamenal: „Nevypadá dobře, ale já ho znám líp než ty nebo ti učení psychologové. Bývá divný, ale dokáže to rychle překonat."

„Mám dojem, že nejde o fyzickou chorobu," začal Hawk, ale major ho nenechal domluvit.

„Už o starém nechci nic slyšet," prohlásil se smíchem. „Než on ztratí nervy, museli bychom my všichni být už úplně vedle, to mi věř, kamaráde."

„Ta věc s velícím robotem mi ale nejde z hlavy, a myslím, že veliteli také. Máte snad pro to nějaké vysvětlení?"

Hattinger dopil a donesl si další pivo, než odpověděl. „Nějaká halucinace způsobená vstupem do transmiteru. To vysvětluje, proč po zpětném zhmotnění se už neobjevily žádné stopy po té tajemné záhadě."

„Snad máte pravdu, majore," řekl Hawk a pokrčil rameny.

„Pozor! Mluví k vám kapitán," zaznělo vtom z reproduktoru v jídelně. „Za šedesát sekund bude provedeno vnošení pro druhou etapu lineárního letu. Opakuji: za šedesát sekund..."

„Stará vesta!" prohlásil pohrdlivě poručík MacIshott. „Mohu si přísednout?"

„Neptejte se, natočte si pivo a posaďte se k nám!" zabručel major.

„Díky, pánové! Ale když dovolíte, zůstanu u svého moku, majore," řekl Ir, postavil na stůl sklenici s jantarovou tekutinou a posadil se.

„Člověče, kde jste vzal opravdovou sklenici?" vyhrkl major, kterého mnohem více zaujala nádoba než její obsah. „Tady jsou jen ty kelímky!"

„Soukromý majetek, majore."

„Pašovaná?" zeptal se s neskryvaným zájmem první důstojník.

„Na co hned nemyslíte, pane?" odpověděl dotčeně poručík, ale v očích mu blýskalo. „Donesl jsem si ji ve svém zavazadle."

„Jaké zavazadlo? Stejně si myslím, že..."

Reproduktor majora přerušil. „Pozor! Mluví nadporučík Mare. Předpokládaný manévr zrušen do odvolání. Major Hattinger nechť se okamžitě dostaví na velitelské stanoviště: Konec."

„To se starému muselo něco stát," zasykl major a vyskočil. Tvářil se zaraženě, dokonce bezradně, ale okamžitě se rozběhl ke dveřím.

MacIshott naráz dopil svou whisky a se zavřenýma očima se zeptal: „Co tím chtěl major říci?"

Hawk pokrčil rameny a nedbale prohodil: „Asi nějaká žaludeční nevolnost, co já vím. Neberte to tragicky, MacIshotte."

Zároveň se však zvedl a šel za majorem. Jakmile se otočil, bezstarostný výraz z jeho tváře zmizel. Byl si jist, že se o žádnou nevolnost nejedná. Okrill následoval svého pána.

* * *

Kapitán Kotranov ležel na nosítkách a byl v bezvědomí. Na jeho místě seděl major Hattinger a nadporučík Mare zaujímal Hattingerovo místo.

„Co se tu stalo?" zeptal se Hawk Folgera Tashita.

„Bude mít dítě," prohlásil flegmaticky matematický logik.

„Pane!" vykřikl pobouřený Hawk, kterému připadalo vrcholně nevkusné takhle vtipkovat o zdravotním stavu velitele, ale dál se nedostal, protože jeden z robotů, ošetřujících Kotranova, pronikavě vykřikl. Hawk se otočil a viděl, že se okrill sápe na kapitána.

„Sherlocku!" zvolal Hawk a hvízdal. Zvíře, které stálo na zadních a opíralo se o nosítka, se stáhlo na podlahu. Kotranovi okrill zřejmě ublížit nestačil, ale jeden ze dvou medorobotů ležel zkrouteně na zemi.

Hawk se nad ním naklonil: „Co se stalo?"

„Okrill se vrhl k veliteli. To jsem nesměl připustit a tak jsem se pokusil mu v tom zabránit. Odhodil mě však pohybem jedné ze svých předních tlap. Potřebuji opravu, pane," monotónně hlásil ležící robot.

„Co tě to popadlo, Sherlocku?" obrátil se Hawk na zvíře. Okrill na něj valil své vyboulené oči a vypadal jako pes, který očekává, že dostane vynadáno. Vzápětí však několikrát kýchl. To Hawka zarazilo. Na jednu stranu se zvíře tvářilo provinile, ale to jeho kýchání bylo projevem vzdoru. Už podruhé v krátké době Hawk okrillovi nerozuměl, nikdy předtím se mu to nestalo.

„Takovým obludám by měl být vstup na loď zakázán," ozval se ze svého místa Mare.

„Věnujte se raději nastavení souřadnic pro lineární let," napomenul ho major. „Musíme manévr uskutečnit dokud bude velitel v lodní nemocnici."

„Mám odvézt nosítka sám, pane?" zeptal se nepoškozený medorobot.

„Samozřejmě," vyštěkl naštvaně major. „Vždyť víš, že jsou antigravitační a visí ve vzduchu, tak to snad zvládneš."

Robota se výtkou nedotkla a klidně opustil můstek, nosítka tlačil před sebou. Hawka však víc zajímalo okrillovo chování. Zvíře nespouštělo oči z nosítek, dokud nezmizely za dveřmi. Teprve potom se stáhlo do svého oblíbeného kouta u agregátu, kde bylo nejtepleji, natáhlo se na podlahu a vypadalo spokojeně.

„Chová se jako špatně vychovaný pes, který rád napadá cizí lidi," suše konstatoval šéfpsycholog výpravy von Eschde. Hawk se na něj zle podíval.

„Je vychován lépe, než mnozí lidé," řekl bojovně.

„Rozhodně nepředpokládám, že by všichni lidé byli dobře vychováni, poručíku," zareagoval naprosto klidně psycholog. „Vaše zvíře také veliteli nijak neublížilo, jen srazilo robota. Je pozoruhodné, jak velká síla je v tom poměrně malém těle. Srazil robota se stejnou lehkostí, jako člověk zabije mouchu."

„V tom světě, odkud pochází, potřebuje tu sílu k přežití," poznamenal Hawk. „Ale vaše srovnání s nevychovaným psem neseď."

„Máte snad nějakou teorii, která vysvětluje jeho chování?"

„Ano! Sázím se, že se na lodi dějí nějaké divné věci, které nevnímáme."

„Pokud tomuhle chcete říkat teorie...", řekl von Eschde a významně se odmlčel.

Hawk se raději mlčky posadil vedle důstojníka. „Ten otrava tě zase otrávil, co, plešoune?" přivítal ho vesele major.

„Zřejmě mu nedochází, že v kosmu existují také věci, které jeho psychologický mozek neráčí znát," zavrčel Hawk.

„Na to člověk přijde teprve až se s něčím takovým setká," prohlásil nečekaně vážně Hattinger.

Oba se dívali na obrazovku, ačkoliv skoro celou plochu zabírala černočerná tma a jen po okrajích byly vidět hvězdné shluky: kousky rodné Galaxie a mlhoviny Andromeda. ANDROTEST II se pohyboval mezigalaktickým prostorem rovnoběžně s oběma galaxiemi po trase soustava Twin - Horor.

„Je to jen pocit, majore, ale je velmi silný," řekl po delší přestávce poručík. „Čeká nás neštěstí. Měli bychom se vrátit, dokud je čas."

„To myslíte vážně?" zeptal se formálně velitel.

„Byl to vtip, majore. Zapomeňte na to!" odpověděl poručík s nejistým úsměvem a rychle se zvedl. Vtip to však rozhodně nebyl. Pocit blížící se katastrofy v Hawkovi stále sílil. Raději opustil velitelské stanoviště.

* * *

Hawk chvíli bezcílně bloudil po lodi a nakonec skončil u automatického baru v jídelně, kde si dal whisky. Byl tak zabrán do svých úvah a předtuch, že až vyskočil, když mu někdo poklepal na rameno.

„Halo, poručíku, vy jste krotitel zvířat, že?" zeptal se Hawka Folk, hlavní lodní kuchař.

„Halo, chcete ukázat nějaké kousky?“ zeptal se automaticky Hawk, ale stále vypadal jako duchem nepřítomný.

„Nechte hloupostí,“ nepřístupil na vtipkování Folk. „Slyšel jsem, že kapitán je nemocný. Co mu je?“

Hawk jen pokrčil rameny a kuchař řekl „Aha!“

„Co znamená to: Aha?“ zeptal se otráveně Hawk.

„Jste prachobyčejný pomlouvač!“ vykřikl vztekle Folk.

„Cože? Vůbec vám nerozumím,“ zeptal se skutečně zmatený Hawk.

„A zbabělec k tomu!“ dál křičel kuchař, až se lidé v jídelně začali na ten nesourodý pár ohlížet. Hawk zbledl a popadl šéfkuchaře pod krkem. To už bylo víc, než hodlal snášet.

„Tak začneš už mluvit rozumně, kamaráde? O co ti jde?“ zasyčel Hawk.

Zdálo se, že kuchař je spokojen s vývojem situace, protože získal pozornost publika, i když riskoval ránu do zubů. „Však ti to řeknu! Do očí mi neřekneš nic, ale po straně mě pomlouváš, co? Kapitán se prý přiotrávil! Ale v mé kuchyni je všechno v pořádku, to si piš. Z mých jídel se nikdo přiotrávit nemůže, rozumíš!“

Hawk prudce odstrčil kuchaře, až si sedl na podlahu. „Kdo říkal, že se kapitán přiotrávil?“ zeptal se už klidněji poručík.

„Přece vy!“ nevzdával se kuchař.

„Nesmysl,“ odsekl Hawk, který konečně pochopil, o co se jedná. „Hej, MacIshotte, pojděte sem a povězte, co jsem vám vlastně řekl!“

Hrdinný pilot vypadal jako zosobněné špatné svědomí, takže Hawk se musel zasmát. Také ostatní pochopili a začali se smát, jen šéfkuchař a sám MacIshott nepropadli všeobecnému veselí. Folk byl už na nohou a hnal se k pilotovi se zaťatými pěstmi.

„Ty si ještě tak přijď pro nášup,“ blekotal kuchař vyvedený z míry. „Ty, ty čerte zrzavý...“

„Vsadím se, že aspoň měsíc bude jídlo chutnat po žluči,“ vykřikl kdosi a do toho zazněla poplachová siréna.

„Tak přece nás dostali,“ vyjekl zděšeně Hawk.

* * *

Posádku ANDROTESTUII tvořilo pouhých padesát mužů, jeden okřikl a Něco. Něco neviditelného, co se do lodi vetřelo.

Když Hawk vrazil na můstek se svým okřillem v patách, měl dojem, že všechno se tu změnilo. Snad to působilo poplašené blikání kontrolních světel na přístrojích. Hattinger však vydával rozkazy klidně, jako kdyby se ANDROTESTII pohyboval mezi přístavy Solárního impéria, a ne v mezgalaktickém prostoru.

To Hawka uklidnilo. Tiše přistoupil až k Hattingerovu křeslu, ale major ani nevzhlédl. Oči měl upřené na obrazovku, udávající polohu a zaměřené objekty, obličej měl napjatý, ale jeho hlas neprozrazoval žádné vzrušení. Rozkazy byly formulovány krátce a jednoznačně. Také ostatní pracovali v navyklém tempu, jako kdyby se nic zvláštního nedělo. Hawk byl jediný, kdo tu neměl vymezené úkoly. Nezbyvalo mu, než zůstat nezúčastněným pozorovatelem až do chvíle, kdy se snad naskytne příležitost uplatnit svou speciální přípravu.

Hawk přelétl očima řadu přehledových obrazovek, nic zvláštního však neviděl. Na dalších obrazovkách se objevovaly diagramy a sloupce čísel. Poručík měl dojem, že nervózní je tu pouze okřill a trochu on sám.

Najednou se Hattinger prudce naklonil kupředu. Proud čísel na jedné obrazovce se náhle zastavil.

„Pozor! Mluví první důstojník. Vzdálenost vůči neznámému objektu stabilizována na dvou a půl světelných minutách. Připravit k palbě, ale vyčkat rozkazu. Poručík MacIshott se

okamžitě dostaví do hangáru kosmických stíhaček a připraví ke startu trojmístný útočný stroj. Poručík Hawk se účastní letu a vezme s sebou okrilla. Zadání: obletět neznámý objekt, prozkoumat a vrátit se."

„Provedu, pane!" radostně vyhrkl Hawk, šťastný, že má konečně úkol.

„Tak ty jsi tady, plešoune, výborně!" zvolal Hattinger, který ho teprve teď vzal na vědomí. „Pospěšte si. Ale pozor, maximální opatrnost!"

Poslední slova Hawk už neslyšel, protože právě v tom okamžiku za ním zapadly dveře můstku. Teprve v běhu si uvědomil, že poplach byl vyhlášen nikoliv proti nepříteli, který se vešel do lodi, ale kvůli cizímu objektu v prostoru. Ale proč major posílá rovnou útočný stroj, aniž by o objektu věděl více, než vzdálenost, která ho dělí od ANDROTESTU II? To bylo hodně neobvyklé. Ví snad první důstojník něco, co neprozradil?

„Pospěšte si, Hawku!" přerušil jeho úvahy MacIshottův hlas. Pilot už seděl na svém místě ve stroji připraveném ke startu.

Hawk zaujal své místo v kabině a pískl na okrilla. Zvíře bylo uvnitř jediným skokem, který rozkolísal letoun. Sherlock už opět poslouchal jako normálně.

„Start!" ohlásil kosmický stíhač.

* * *

Hawk se otočil a na okamžik ještě zahlédl odlesk plamenů z motoru stíhačky na trupu ANDROTESTU II. Potom už zůstali odkázáni jen sami na sebe: drobný zrzavý pilot, rodák z extrémního světa Oxtorne a obluda z téže planety, připomínající žábu. Jen nespolehlivá nitka telekomu je pojila s mateřskou lodí.

Ze sluchátek ve své přilbě Hawk uslyšel chraplavý Hattingerův hlas: „Objekt zůstává nehybný. Co vidíte, poručíku MacIshotte?"

Hawk netrpělivě čekal na odpověď, protože ze svého místa neviděl na přístroje před pilotem.

„Vzdálenost - půldruhé světelné minuty, objekt beze změn, pane," ohlásil pilot.

„Rozumím. Nevstupujte do naší palebné dráhy, poručíku."

Hawk si ovšem nedělal žádné iluze o možnostech podpory ze strany ANDROTESTU II. V okamžiku, kdy budou blízko zaměřeného objektu by palebná podpora mohla snadno ohrozit také je.

„Ano, pane," řekl do mikrofону MacIshott a potom se obrátil na Hawka. „Za vámi je zaměřovač a palebné zařízení dezintegrátoru. Můžete se otočit se svým křeslem a obsluhovat ho."

Byla to výtka, protože to byla povinnost druhého pilota a Hawk si pospíšil, aby svou chybu napravil, otočil se a zapnul zaměřovač. Na malé obrazovce se objevil vzdálený nezřetelný válcovitý stín. Hawk už chtěl vykřiknout, když si uvědomil, že vidí na obrazovce ANDROTEST II. Na chvíli zapomněl, že jsou stále ještě docela blízko, v kosmických měřítcích ovšem.

„Pozor, začínám oblet!" varoval MacIshott.

Letoun změnil kurz a ANDROTEST II zmizel z obrazovky. Hawk zapnul vyhledávací cílů. To, co vypadalo jako mlhovina se náhle proměnilo v hustou masu, která se rychle šířila různými směry. Tvar neznámého objektu se měnil každou sekundu. Z jeho středu jakoby vystřelovaly stříbřité nitky, které se rozlézaly po celé obrazovce jako pavučina.

Pilot zvýšil rychlost na maximum a zároveň Hawk uslyšel Hattingerův hlas ve sluchátcích. „Stílejš, MacIshotte! Ta věc vás spoutává! Nenechte se klamat! Ta věc zmizela z dosavadního místa a je u vás. Ona by..."

Hlas umkl v púlce slova. Zároveň stíhač poskočil, když supertěžké impulsní dělo na přídí vyslalo ničivý energetický výboj. Hawk sledoval jeho dráhu k jemné síti, která se tvořila

kolem nich a najednou zděšeně vykřikl. Energetický náboj obrovské síly proletěl sítí a zmizel, jako by byl pohlcen černou dírou, ale síť zůstala neporušená.

„MacIshott volá ANDROTEST II! Ozvěte se! Majore Hattingere, ozvěte se!“ opakoval naléhavě pilot do mikrofonu telekomu.

„Je to zbytečné,“ zamumlal Hawk. „Neslyší nás a my neslyšíme je.“

„To je šílené!“ vykřikl MacIshott. „Už deset sekund se řítíme k té pavučině rychlostí jedné desetiny rychlosti světla, ale nejsme k ní blíž ani o milimetr.“

Hawk horečně uvažoval a při tom jeho pohled zabloudil k okřillovi. Sherlock byl v napjatém postoji a zíral neprůstřelným sklem kabiny. Co tam viděl? Skoro nadlidským úsilím se Hawk pokusil soustředit a navázat s ním kontakt. Doufal, že snad okřill jim může ukázat cestu z této hrůzné pasti.

* * *

Ze šedi povrchu se jako duch vynořila nějaká čtyřruká obluda s hlavou ve tvaru polokoule se třemi planoucíma načervenalýma očima. Hawk měl dojem, že se dívají přímo na něho.

V mihotání rozžhaveného vzduchu se vedle obludy objevila jakási drobná postavička s nadměrným bobřím ocasem. Zaleskl se žlutý zub hlodavce. Obluda v přiléhavé zelené kombinéze zadupala sloupovitýma nohama a rozdrtila jimi menší kameny na prach. Žlutý zub zmizel.

V příštím okamžiku zmizela i obluda. Prašná rovina byla vystřídána pohledem na kráter na jehož okraji se opět objevil ten hlodavec porostlý srstí. Dvě černá, vykulená očka se upírala přímo na Hawka.

Scéna se opět nečekaně změnila. Hawkův duch, vedený po stopě Sherlockem, měl náhle dojem, že ty černé oči se pretavily do obrovské šedé koule, ale i to trvalo jen zlomek sekundy.

Hawk viděl před sebou plochý povrch nějaké planety, vzápětí se však pohled zúžil na nějaké nízké kamenité vršky. V prohlubni u jednoho z nich ležela matně se lesknoucí kovová koule ne větší než půldruhého metru v průměru. Z nějakého důvodu Hawkovi připadala známá. Soustředil se na nejasný, zprostředkovaný obraz a měl dojem, že už už ji konečně identifikuje, když ji pokryla stříbřitá síť, která identifikaci znemožnila.

* * *

Dull si byl vědom toho, že jeho motivace je pochybná. Původně si chtěl s těmi bytostmi jen zahrát, protože mu připomínaly prastarý svět a prožitky na jedné planetě, která se ukázala být pastí. Rozhodně neměl v úmyslu zasahovat do běhu událostí. A tak to mělo zůstat.

Jedna z těch tří bytostí však sama vtrhla do jeho časové schránky a Dull nemohl odolat, aby té bytosti nepředvedl pohled do minulosti, ale i do budoucnosti, do jejich budoucnosti, která už pro něho byla minulostí, aby jí nepředvedl svět, kam se svými společníky a celou tou dlouhou lodí směřovala. Tím se ovšem zpronevěřil vlastním zákonům.

Byl nejvyšší čas to ukončit. Dull přerušil kontakt.

* * *

Křehká, ale zároveň nezničitelná síť zmizela stejně náhle, jak se objevila.

„...hlaste se!“ se ozvalo ze sluchátek nečekaně hlasitě. „Nehlásí se, máte cizí objekt stále na mušce, Ngudru? Pokud ano, zahajte soustředěnou palbu ze všech děl!“

„Tady MacIshott!“ zařval pilot. „Nestřílejte, pane!“

Na Hattingerově hlase byla znát úleva. „Nebudeme střílet, objekt se ztratil, ale kam jste

se ztratili vy? Proč jste se nehlásil, MacIshotte?"

„Nepřetržitě jsem se snažil navázat spojení, ale v posledních dvou minutách to nešlo, pane. Telekom nefungoval," hájil se pilot.

Chvilí ve sluchátkách bylo slyšet jen majorův zrychlený dech. „Dvě minuty? Dvacet minut, MacIshotte! Co je s vámi, člověče?" vyhrkl konečně.

Hawk se podíval na hodinky a přesvědčil se, že se major mylí. Skutečně uplynuly nejvýš dvě minuty od chvíle, kdy spojení bylo přerušeno. MacIshott to veliteli také řekl. „Když mi nevěříte, můžete si to po našem návratu překontrolovat na časovém záznamu, pane," dodal dotčeně.

„Na to vem jed, že to udělám!" vyštěkl major. „Ale kde jste byli, nemohli jsme vás zaměřit? Jak to, že se vracíte z opačné strany?"

„Vůbec jsem nezměnil kurz, pane. Třeba se ANDROTEST II otočil o sto osmdesát stupňů," zasmál se MacIshott, ale jeho smích zněl nuceně.

„Nechme toho," ukončil otráveně hovor na toto téma Hattinger. „Zpět vás navede vodící paprsek. Až budete v hangáru, neopouštějte letoun bez mého svolení. Je to jasné?"

„Ano, pane," řekl MacIshott, ale Hawk se ohradil. „Co to znamená, majore, vy nám nedůvěřujete?"

„Nedůvěřuji všemu, co nejde jak by mělo, plešoune. Je to jen nezbytné bezpečnostní opatření a doufám, že už za několik minut se setkáme na můstku," chlácholil ho Hattinger.

„Tak dobře. Připravte se na to, že uslyšíte nejbálsnivější zprávu, jakou jste kdy slyšel," odpověděl Hawk.

* * *

Hawk domluvil a pohodlně se opřel v křesle. Byl zvědav, co major řekne pohledům, které mu zprostředkoval okřill. Z Hattingerova obličej se však nedalo nic vyčíst, jen častěji potahoval z cigarety. Potom se náhle rozchechtal. Hawk nevěřil svým očím.

„Nejdříve mi to připadalo jako čirý výmysl," zcela klidně řekl major. „Potom jsem si ale vzpomněl, co mi vyprávěl Myšob Gucky při našem posledním setkání v soustavě Horor. Tenkrát jsem Guckymu nevěřil, ve světle vaší zprávy to ale vypadá jinak. To, co jste viděl prostřednictvím svého stopaře v super-infračerveném pásmu, Hawku, mi Gucky už vyprávěl. Odehrávalo se to na Sextě v soustavě Twin, nemýlím-li se. I když to stále zní neuvěřitelně, musím tomu věřit. Gucky tvrdil - ale ten si utahuje ze všech kromě Rhodana, tak jsem tomu nevěnoval zvláštní pozornost - že na Sextě jsou tak zvaní Dullové, časové bytosti, které neexistují v prostoru, ale pouze v čase, ale které mohou navázat kontakt s jinými bytostmi a předvést jim obrazy ze své časové schránky. Sami se při tom jeví v nejrůznějších podobách."

„Třeba jako jemná stříbřitá síť," dodal Hawk.

„Právě," přitakal major. „Odvedli vás z našeho času, stejně jako Guckyho na Sextě. S tím rozdílem, že Gucky všechno vnímal sám, kdežto vy zprostředkovaně přes okřilla. To je tedy vysvětleno."

Hattinger se odmlčel a zvažněl. „Jak si vysvětlujete tu druhou, řekněme představu, ten obraz ploché planety a té malé kovové koule?"

„Ten obraz zmizel ve zlomku sekundy, měl jsem dojem, že Dull, nebo co, nás vytěsnil ze své časové schránky, abych tak řekl," připomněl Hawk.

„Jak jste určil velikost té koule?" zeptal se major.

„Víte, že nevím," začal nejistě poručík a zavřel oči, aby se soustředil na vzpomínku. „Blbost!"

„Co si to dovolujete!" vyjel na něj major.

„Omlouvám se, majore, to nebylo na vás. Jen mě něco napadlo, jak jsem na tu velikost mohl přijít, ale pak jsem si řekl, že je to blbost."

„Ven s tím!" rozkázal první důstojník a dočasný velitel.

„Ta věc mi připomněla válečnou superloď, ale..."

„Neblázněte, mám snad zavolat von Eschdeho? Superloď půldruhého metru v průměru! K smíchu," rozčílil se Hattinger a MacIshott se skutečně zasmál, ale se zlou se potázal.

„Čemu se smějete, není tu nic k smíchu," obořil se na něj major.

„Sám jste říkal, že je to k smíchu," uraženě se bránil pilot. „Ostatně nechápu, proč si tím vůbec lámete hlavu. Okrill stejně objevuje jen dávno minulé děje, a to teď rozhodně není náš problém."

„Má pravdu, zatraceně," zvolal Hattinger a praštil pěsti do stolu. „Končíme. Poručíku Hawku, vy se potřebujete především pořádně vyspat, a my se potřebujeme trochu hnout z místa, trčíme tu zbytečně. Jasně?"

Hawk přikývl a chtěl přivolat okrilla, ale zvíře bylo pryč. „Neviděli jste Sherlocka?" zeptal se překvapeně.

„Vrátil se vůbec s vámi?" chtěl vědět Hattinger, který náhle zpozorněl.

„Vůbec nevím," přiznal Hawk a pokrčil rameny. „Kam by mohl zmizet? Vždycky za mnou chodil jako pes a tak jsem ho pomalu ani nevnímal."

„Sakra! To se mi nelíbí, mám...", začal Hattinger, ale nedomluvil, protože interkom na stole zablikal.

„Chce s vámi mluvit primář Rabonew," oznámil nadporučík Maře.

„Kotranov!" vydechl zděšeně Hawk a major přepojil na nemocnici.

„Jak se vede veliteli?" zeptal se Hattinger, sotva se na obrazovce objevil opálený obličej lékaře.

„Pěkně děkuji za optání," řekl bezbarvým tónem, který nemohl zastříť výčitku, obsaženou v této ironické odpovědi. „Sedíte pevně, majore?"

Hattinger mimovolně sevřel opěradla křesla a okamžitě se rozzlobil sám na sebe. „Tak co je s kapitánem?" vybafl vztekle.

„Porodil dítě, pane."

„Cože?" Major Hattinger vyletěl z křesla, MacIshott se naopak v křesle schoulil, jako kdyby dostal ránu do žaludku, a Hawk sevřel opěradla křesla tak silně, až mu zbělely klouby.

„Vy...vy jste se zbláznil!" vykřikl konečně první důstojník.

„Ani v nejmenším, pane," ujistil ho lékař. „Otec je v pořádku."

4.

Lékař všechny pozval dál a nabídl jim místo ve své pracovně. Hattinger a MacIshott vypadali docela zničeně. Jen Hawk, který měl jako všichni rodáci z Oxtorne tak zvanou kompaktní konstituci, dokázal lépe než Pozemšťané překonávat nejen extrémní výkyvy teplot na rodné planetě, ale i šokující zprávy. Přesto se také rád napil whisky, kterou jim doktor Rabonew nabídl.

„Doufám, že teď ty zprávy strávíte lépe," řekl s úsměvem lékař.

„Kde je Sherlock?" chtěl vědět Hawk.

„Nemusíte si o něj dělat starosti," ujistil ho šéflékař. „Ale nepřerušujte mě, prosím. Už při předběžném vyšetření kapitána Kotranova jsem vytušil pravdu. Příznaky však umožňovaly i další vysvětlení, rozhodně pravděpodobnější. Až rentgenový snímek odstranil veškeré pochybnosti. Zjistili jsme, že kapitán má v těle cizí válcovité tělo, tedy živé tělo, nikoliv nějaký předmět. Na filmu jsme zřetelně pozorovali tlukot srdce tohoto tvora. Rezignoval jsem na konzervativní metody boje s horečkou, která již dosahovala jedenačtyřiceti stupňů, a použil ozařování. Výsledek byl vynikající. Sotva jsme však vypnuli infračervené paprsky, stav se opět pronikavě zhoršil. Nicméně se kapitán probral, schválil mou pokusnou léčbu a na můj návrh odmítl operaci. Naštěstí tento kritický stav netrval dlouho, pouze osmnáct hodin, a

potom během deseti minut se zadním východem dostal na svět...ehm, jak to nazvat? Snad mladý Kotranovův okrill."

Nastalo ticho, které opět přerušil lékař. „Zdá se, že vás to nepřekvapuje, poručíku," obrátil se podezíravě na Hawka.

„Tušil jsem to od chvíle, kdy jste se začal zajímat o Sherlocka," potvrdil jeho domněnku poručík. „Tím se také vysvětluje, proč mi odmítal poslušnost."

„Ty máš ale nervy, plešoune," zamumlal Hattinger a otřel si pot z čela. „Znamená to, že CKSP-0001 viděl mladého okrilla?"

„Spíš to byla jen larva," upřesnil doktor Rabonew. „Bohužel máme jen velmi matnou představu o rozmnožování okrillů vlastně jen to, co jsem mohl zjistit pozorováním během několika hodin. Víte o tom něco, Hawku?"

„Nemám ani zdání a pokud vím, tak ani biologové u nás doma zatím toto tajemství neodhalili," oznámil Hawk.

„Teď byste měli navštívit pacienta," navrhl lékař.

* * *

Kapitán Kotranov vypadal svěže a odpočatě.

„To se divíte, co?" přivítal je otázkou.

„Srdečné blahopřání, pane!" vykoktal docela zmatený MacIshott.

„Nechtě si ty vtipy," okřikl ho kapitán. „Nařizuji vám, pánové, co nejprísnější utajení celé věci, nechci být na posměch celému loďstvu."

„Právě proto jsem MacIshotta přivedl, pane," řekl Hattinger. „Kromě doktora o tom víme jen my tři."

„Díky Bohu!" zvolal kapitán. „A s vámi si to ještě vyřídím, Hawku. Jedno je však jisté, už nikdy více nevstoupíte na mou loď, ani vy, ani váš okrill."

„Kde to zvíře vlastně je?" zeptal se major.

Lékař beze slova otevřel dveře do ozařovací místnosti. Panovalo tam vražedné vedro od několika ozařovacích lamp a uprostřed spokojeně ležel Sherlock. Sotva zvíře uvidělo svého pána, začalo kýchat, potom otevřelo tlamu a všichni v ní mohli spatřit maličkou kopii Sherlocka. Zvíře se předvedlo a opět tlamu sklaplo. Představení skončilo.

„No nazdar," zaúpěl MacIshott. „Sherlock je ženského pohlaví?"

„Jak to mám vědět," zabručel Hawk. „Jméno mu však určité zůstane."

„Je čas vrátit se na velitelský můstek," prohlásil Kotranov, zřejmě toho už měl dost.

* * *

Bylo to stejně skličující jako při první cestě. ANDROTEST II urazil už 250 tisíc světelných let lineárním letem. Kdyby jeho trasa vedla Galaxií, astronauti by viděli stále se střídající nádherné obrazy hvězdokup a mlhovin, ale v mezigalaktickém prostoru ho stále obklopovala tma a jenom tma.

Poručík Omar Hawk byl přesvědčen, že nikdo, kdo takovou cestu neabsolvoval, si nedokáže představit ten tísnivý pocit, který vyvolává pohyb v nekonečném prázdnu, černé Nicotě. Přes nepředstavitelnou rychlost, kterou se ANDROTEST II pohyboval, zůstával stále stejně vzdálen oběma galaxiím, zdálo se, že letí odnikud nikam a tento vtíravý pocit přiváděl lidi k šílenství. Vždyť se zdánlivě od ničeho nevzdalovali, k ničemu se neblížili.

Ani to, že sedmačtyřicet lidí z padesáti členů posádky absolvovalo tuto cestu už podruhé, nijak pozitivně neovlivnilo psychologický stav posádky. Šéfpsycholog působil vyčerpaným dojmem, když o tom podával kapitánovi zprávu. Kotranova to však nepřekvapilo, ani nerozrušilo. Také on už to zažil.

„Co jste udělal, abyste zlepšil náladu mužstva?“ Zeptal se.

„Udělal jsem přednášku o mezigalaktických vzdálenostech, kapitáne," odpověděl unaveně von Eschde. „Zdůraznil jsem, že se pohybujeme v nejmenším z mezigalaktických prostorů, které astronomie zná a že budoucí astronauty čekají nesrovnatelně větší prázdné prostory. Ve srovnání s nimi je vzdálenost mezi naší Mléčnou dráhou a Andromedou, těch 1,45 milionu světelných let, skutečně směšná, tak řečeno, co by kamenem dohodil."

„Dobrý tah," řekl kapitán, ale znělo to ironicky. „Pohříchu si nikdo těch půldruhého milionu světelných let nedovede konkrétně představit."

„Ale ta vzdálenost je konkrétní," namítl popuzeně psycholog.

„Jistě, samozřejmě, pokud ovšem budeme označovat každou skutečnost za konkrétní. Potom máte samozřejmě pravdu. Ale můžeme si všechno jsoucí konkrétně představit?"

„To je hra se slovíčky!" protestoval von Eschde.

„Snad máte pravdu. Jaký úspěch měly vaše metody?"

„Podařilo se mi předejít propuknutí masové psychózy, kapitáne. Osm lidí mám však v péči," připustil psycholog.

„To není špatné," řekl tentokrát upřímně Kotranov. „Mohlo to být horší. Je však na čase přivodit zlom v náladě mužstva."

„Ale nevím jak," přiznal se von Eschde.

„Hned to zkusíme, profesore," prohlásil velitel a chopil se mikrofonu. „Pozor! Mluví k vám kapitán. Před deseti minutami jsme překonali vzdálenost čtvrt milionu světelných let, před pěti minutami byl odhozen vypotřebovaný čtvrtý stupeň, někdo mu říká první, můžete to počítat jak chcete. Naše loď je teď pouze devět set metrů dlouhá, ale pořád žádná tlačení. Měli byste se pomalu dát do pořádku, povyhazovat zbytečnosti a vyžehlit uniformy. Ještě dnes dostaneme vzácnou návštěvu. Od CRESTU II nás už dělí jen půl milionu světelných let a potom nás navštíví Perry Rhodan. Žádám proto i pacienty kliniky profesora Eschdeho, aby nezapomínali na vojenské způsoby, abychom mohli všichni důstojně přivítat Velkého administrátora. Konec."

„Drsné, ale od srdce," řekl posměšně psycholog. „Opravdu si myslíte, že to zapůsobí, kapitáne?"

„Počkáme a uvidíme," odpověděl stručně Kotranov a po straně si vyměnil pohled s majorem Hattergerem. Rozuměli si. Šéfpsycholog uraženě odešel. Hawk se také zvedl. Jeho uniforma potřebovala vyčistit a kabina uklidit. Poslední, co slyšel, když odcházel, bylo, že pacienti von Eschdeho požádali o propuštění z kliniky.

* * *

Čtrnáct sekund po odeznění poplachové sirény velitelé všech sektorů hlásili, že všichni jsou na svých místech, nikdo není nemocen, nálada mužstva dobrá. Bylo to pochopitelné, protože ANDROTEST II se právě vnořil zpět do normálního prostoru na hranici soustavy Horor.

Kotranov však nedokázal potlačit nervozitu, když dal rozkaz zaměřovačům a spojařům zahájit pátrání po CRESTU II. Také Hawk se necítil ve své kůži. Bylo zarážející, že neuviděli CREST II ani obrovské lodi Posbiů hned po vnoření do normálního prostoru. Hawk vzpomínal na první setkání s posádkou CRESTU II při příletu ANDROTESTU I. Lidé byli psychicky i fyzicky na konci svých sil a trvalo několik dní, než se sebrali a mohli klidněji mluvit o strašných zážitcích z nitra duté planety. Nyní už byl tento umělý svět v hrubých rysech prozkoumán a bylo prokázáno, že jako celek představuje ďábelskou past Mistrů ostrovů, kde na každém kroku čekají nevídaného návštěvníka vražedná překvapení.

Přírodní zákony tu prostě neplatily, počínaje tím, že tři slunce kroužila kolem jedné planety. Bylo tedy možné očekávat, že paleta zákeřných úderů neznámého protivníka ještě

nebyla vyčerpána a CREST II a doprovodné lodě čelí dalším smrtelným nebezpečím.

Hawk zapudil tyto myšlenky a přistoupil k Hattingerovi.

„Tentokrát žádná překvapení, majore?" zeptal se.

„Na můj vkus se CREST II nehlásí už příliš dlouho, plešoune."

Vtom kapitán Kotranov vydal rozkaz ke startu tří kosmických stíhaček, které měly obletět soustavu Horor.

„Proč to?" zeptal se major, i když věděl co uslyší.

„Proč?" opakoval Kotranov a nepřírozeně se zasmál. „Protože chci mít jistotu, než dám povel k návratu. Nejdokonalejší zaměřovači přístroje, které má solární loďstvo k dispozici, supermoderní radiotechnika, hyperkomy, nic nedokázalo objevit sebemenší stopu po CRESTU II a doprovodných lodích..."

* * *

„Přece se nemůžeme prostě otočit a vrátit!" vykřikl Hawk.

„Tak my se nemůžeme vrátit?" zeptal se tiše kapitán. Oči měl náhle zapadlé a kolem úst se mu objevily hluboké vrásky. A potom se rozkřičel: „Kdo si myslíte, že tu velí, poručíku? Můžete mi snad poradit, co mám dělat, když ani průzkumné letouny nic neobjeví?"

„Ano, pane!" prohlásil rozhodně Hawk. „Pátrat, pátrat tak dlouho, dokud CREST II neobjevíme nebo nenajdeme stopy zániku lodi a posádky."

„Vidíte, na tohle jsem zapomněl!" odpověděl kousavě kapitán. „Máte tu přece toho vašeho oblíbeného mazlíčka, toho infračerveného pátrače. Tak ho sem přiveďte. Třeba ho... nebo ji, nebo co to vlastně je, katapultujeme do prostoru, ať tam pátrá po infračervených stopách."

„Já nežertuji, pane!" vybuchl Hawk.

„Já také ne," odpověděl věcně Kotranov. „Hodlám pátrat po Velkém administrátorovi, dokud nebudou vyčerpány všechny rozumné možnosti. Jsem ale odpovědný také za posádku ANDROTESTU II a nemíním..."

Přerušilo ho MacIshottovo zavolání. „Letka je připravena ke startu, pane. Máme se přiblížit k Hororu?" tázal se pilot.

„Ne!" rozkázal kapitán. „Zůstanete za oběžnými dráhami tří sluncí."

„Zas jeden poručík, který chce předepisovat veliteli," ulevil si Kotranov, když přerušil spojení.

„Omlouvám se, pane, a opravdu vám nechci nic předepisovat," řekl smířlivě Hawk. „Chci jen upozornit na to, že Velký administrátor osobně zamýšlel blíže prozkoumat povrch duté planety Horor. Také spolu s vámi vypracoval časový harmonogram příletu ANDROTESTU II, věděl tedy přesně, že pomoc přijde a kdy přijde. Za těchto okolností si nedokáží představit, že by se rozhodl podniknout cestu k soustavě Twin vlastními silami, nemluvě o tom, že loď Posbiů by takový přesun vůbec nemohly absolvovat."

„Já si to naopak představit dovedu," už klidně oponoval kapitán. „Existují tisíce důvodů, které neznáme a ani si neumíme představit, které ho mohly přimět ke změně plánu. Sdělit nám to nemohl, to snad víte."

„Mohu opřít vaši teorii o jisté výpočty, pane," oznámil Tashit. „Pozitronika na základě údajů zaměřování vyhodnocuje možnost Rhodanovy přítomnosti zde jako konvergující k nule."

„Na to nepotřebuji vaši ML-pozitroniku," vysmál se mu Kotranov.

„Já také ne," podotkl suše Tashit. „Rozdíl spočívá v tom, že tento mozek vyhodnotil nesrovnatelně více možností, než jsme schopni vyhodnotit my. Například víme, že uvnitř duté planety je zabudován transmitter. Zjištěné energetické toky napovídají, že existuje reálná možnost, že CREST II i s doprovodnými loděmi byla odeslána na další transmitterovou

stanici."

„Nemalujte čerta na zeď!" vykřikl Kotranov, spíš šedý než bledý. Vzápětí se však ovládl. „Tuto možnost samozřejmě budeme brát v úvahu. Pokud byla CREST II zničena, naše přístroje musí objevit trosky lodi. Pokud nic takového nezjistíme, je třeba uvažovat o dalším nedobrovolném odeslání lodi."

„Vedle přístrojů bychom však měli zapojit i okrilla," připomněl Hattinger. „Z bezpečné vzdálenosti by mohl prozkoumat rovný povrch Hororu a objevit stopy, které zaměřovačům masy a analyzátorům hmoty unikají."

„Myslíte, že okrilla to dokáže?" obrátil se kapitán na Hawka.

„Nepochybně, pane," prohlásil sebevědomě poručík, i když ve skutečnosti si tím tak docela jist nebyl. Byl však přesvědčen, že když se přiblíží k povrchu Hororu, podaří se mu něco objevit, ať už s pomocí okrilla nebo jinak.

„Nutíte mě ke stěží omluvitelným rizikům, pánové," řekl kapitán. „Neodmítám je, ale budeme postupovat krok za krokem. Až budu mít k dispozici výsledky průzkumu, rozhodnu o dalším."

Další půlhodina uplynula v napjatém tichu. Výsledky všech měření měl už Kotranov před očima, ale stále nic neříkal. Konečně shrnul známá fakta.

„Začněme dobrou zprávou. V této soustavě nebyla zničena žádná vesmírná loď. Souhlasně o tom vypovídají analyzátoři hmoty a záření, o zaměřovačích přístrojích nemluvě. Na druhé straně se žádná kosmická loď v této soustavě nenachází. Abychom si mohli být jisti závěry, musíme se však více přiblížit k vnějšímu plášti duté planety. Technicky to není obtížné, ale říkám otevřeně, že se děsím okamžiku, kdy zjistíme, že ani přiblížení nám neposkytuje žádné vodítko pro další pátrání. Porad'te se se svým druhým mozkem, Tashite, snad najde nějakou další možnost."

Tashit se mlčky posadil opět ke své klávesnici, která mu zprostředkovala komunikaci s pozitronikou.

„Co soudíte o možnostech využití okrilla?" zeptal se Hawk.

„Velké šance mu nedávám, poručíku," řekl smutně matematický logik. „Určitá možnost by tu ovšem byla. Každý sluneční transmitter vytváří vodící paprsek, je ovšem možné, že nepřitahuje objekt k sobě, ale odesílá. Tato stopa je jinak, než s okrillovou pomocí, prakticky nezachytitelná."

„A vy tomu věříte?" zeptal se vzrušeně Hawk.

„Já osobně ne, ale pozitronika to připouští jako možnost. Ani jsem o tom nemluvil, protože je to jen jedna z mnoha možností, a navíc ta nejhorší."

„Raději se o tom nezmiňujte, nebo se Kotranov opravdu rozhodne k návratu," sotva slyšitelně zašeptal Hawk, i když už i předtím mluvili tiše.

„Budu mlčet jako hrob, říkáte to tak, ne?" slíbil logik. „Máte na Zemi ale divný smysl pro humor, že jako hrob..."

* * *

Přehledová obrazovka byla nastavena na maximální zvětšení. Jednotvárné obrazy povrchu Hororu se míhaly stále rychleji, jak se loď blížila k planetě. Jednotlivosti však stále ještě nešlo rozeznat, i když větší pohoří a moře by měla být zřetelně vidět i na vzdálenost milionu kilometrů.

Hawk stál těsně před řadou křesel, v nichž seděli muži obsluhující centrálu. Pravou rukou pevně svíral okrillaův obojek z metaloplastu. Nebylo snadné přimět Sherlocka, aby stále sledoval obrazovku. Zvíře jevílo zřetelné příznaky nevysvětlitelného strachu. Hawk ovšem věděl, že tento podivný tvor často vycítí nebezpečí ještě dříve, než se jakkoliv projeví.

Hawk znovu zavřel oči a soustředil se na obrazy, které zachycoval prostřednictvím

Sherlockových smyslů. Jeho mozek však musel zachytit mozkové impulsy zvířete a zesílit je, aby je byl schopen zřetelně vnímat.

Kupodivu zvíře nezachytilo dosud sebemenší projevy života. Poručík měl dojem, že povrch planety je zahalen nějakým hustým závojem, který nějak souvisel s hříbovitými útvary, které se zvedaly od povrchu až k hranici atmosféry. Teprve když otevřel oči a podíval se znovu na přehledovou obrazovku, pochopil o co jde. Planeta byla zřejmě zničena atomovou válkou a ty podivné útvary, jejichž stopy Sherlock zachytil, byly známé atomové „hříby“. Svůj poznatek okamžitě sdělil kapitánovi.

„Kdy k té atomové válce došlo?“ chtěl vědět Kotranov.

„To nedokážu určit, ale rozhodně nejméně před sto lety,“ řekl Hawk a pokrčil rameny. „Jak daleko do minulosti sahá Sherlockova rozpoznávací schopnost, to opravdu nevím.“

„To není důležité,“ zamumlal kapitán. „Ale povrch planety vypadá, jako kdyby ho někdo přejel parním válcem: žádné hory, žádné stavby...“

„Stop!“ divoce zařval Hawk.

„Co se děje?“ vyhrkl Kotranov.

„To nevím přesně, pane,“ řekl nejistě poručík. „Na okamžik jsem měl dojem, že na povrchu přistává obrovská kulovitá loď, ale ten obraz zmizel ve zlomku sekundy. Zmizel v čase nebo prostoru.“

„Zaměřovači středisko veliteli,“ zachraptěl vtom amplion.

„Slyším!“ ohlásil se Kotranov. Na obrazovce interkomu se objevil obličej majora Le Croixe, velitele zaměřovači centrály. Patřil ke skupině odborníků z Pluta a vypadal spíše jako karikatura, měl drobný, snědý obličej, neúměrně velký nos a velké, odstávající uši, to mu však nebránilo být jedním z nejlepších, ne-li vůbec nejlepším zaměřovačem v celém solárním loďstvu.

„Objevíli jsme obrysy komplexu budov na severním pólu Hororu, pane. Podle dosavadních zjištění lze usuzovat, že se jednalo o obrovské kupolovité stavby teprve nedávno zničené.“

„Děkuji! Soustředte se na zkoumání tohoto prostoru, majore,“ rozkázal kapitán. „Změníme kurz a zamíříme k pólu.“

„Tak co tomu říkáte, poručíku?“ obrátil se velitel na Hawka. „Jak to, že váš Sherlock si ničeho nevšiml?“

Hawk však byl už opět plně soustředěn na komunikaci s okrillem a zareagoval se zpožděním. „Co, prosím? Ach ano, mluvíte o té stanici na pólu. Bude právě teď napadena a zničena. Odtud nám nebezpečí nehrozí, pane,“ řekl jako v transu.

„Co to povídáte?“ zaburácel Kotranov. „Teď bude napadena?“

„A zničena,“ dodal Hawk a najednou se chytil za hlavu. „Promiňte, pane. Na okamžik jsem zapomněl, že je to Sherlockův vjem. Znamená to, že musela být napadena a zničena před několika dny.“

„Rhodan!“ zvolal major Hattinger.

„Plná bojová pohotovost! Nasadit přílby, připoutat se!“ pronesl Kotranov do interkomu a potom se znovu obrátil na Hawka. „Doufám, přáteli, že polární stanice je skutečně stoprocentně zničena, jinak právě nabíráme kurz do pekla.“

„Ještě ne, pane, ještě ne,“ zamumlal nepřítomně Hawk.

5.

Hawk se pokoušel uvolnit, ale burácení motorů ho znervózňovalo a navíc se můstkem každou chvíli ozvalo výstražné ječení různých hlásičů. Bylo to pochopitelné, protože ANDROTEST II byl konstruován pro překonávání obrovských vzdáleností při nichž se nepředpokládaly změny kurzů, rozhodně ne náhlé a radikální. Nyní bylo nutné změnit kurz o

devadesát stupňů, a to co nejrychleji a na co nejmenším prostoru. Jen Kotranovovo mistrovství mohlo zabránit katastrofě a přístroje hlásily nadlimitní zatížení.

Pět tisíc kilometrů čtverečných kolem pólu připomínalo jedno obrovské rumišť. Muselo tu dojít k řadě jaderných explozí neuvěřitelné síly. Z úryvků hovorů, které Hawk zaslechl ve sluchátcích, zabudovaných v přilbě, se dověděl, že původně zastavěná plocha byla sotva poloviční. Někdo si zřejmě chtěl být naprosto jist, že nic živého tu nezůstane, a provedl svou práci důkladně.

Hawk už nepochyboval, že tím neznámým byl Perry Rhodan.

Okrillovy schopnosti z neznámých důvodů čas od času vypovídaly službu, ale i to, co Sherlockovým prostřednictvím viděl, mu stačilo k tomu, aby dosti přesně rekonstruoval útok transformačních děl na obrovský polární komplex. Chvílemi zahlédl i obrysy obrovské kulovité lodi, tedy nepochybně CRESTU II, ale ten obraz pokaždé rychle zmizel.

„Ale kde je teď? Co si myslíte?“ dolehl k Hawkovi Hattingerův hlas.

Teprve v tuto chvíli si Hawk uvědomil, že bezděky některé své vjemy popisoval nahlas. „Byla to skutečně CREST II,“ potvrdil jeho představy také Tashit.

„Vidíte ji ještě?“ pokračoval ve svém naléhání Hattinger.

„Vždycky se objeví jen na zlomek sekundy a zase zmizí. Sherlock je dnes nepozorný a nechápu proč. Něco tu nehraje. Chvílemi jako by svoje pátrací schopnosti v infračerveném spektru vypnul, a když ho potom donutím, aby zase pracoval, ukazuje ohnivou kouli, připomínající novu...”

„Ohnivou kouli?“ zeptal se Hattinger a zbledl.

„Ne, není to to, co si myslíte,“ spěšně vyhrkl Hawk. „Není to CREST II, jinak by se nemohla tu a tam objevovat znovu.“

„Určitě to není CREST II,“ přidal se Kotranov. „Polární komplex byl zničen tak dokonale a zřejmě i tak rychle, že nemohl CRESTU II způsobit žádné škody. Nebo snad máte jiný názor, Tashite?“

Tashit byl však natolik zabrán do svých výpočtů, že vůbec nevnímal. Kapitán si pouze povzdechl a pokračoval sám: „Budeme muset opět změnit kurz. Vsaďím se o cokoliv, že na jižním pólu najdeme obdobný komplex.“

„Volal jste mě, pane?“ ozval se vtom Tashit a přítomní propukli v smích.

„Vy ale máte dlouhé vedení!“ stěží ze sebe vypravil Kotranov.

„Promiňte, ale právě jsem propočítával pravděpodobnost, že na jižním pólu existuje obdobná stanice jako...” Přerušila ho další salva smíchu.

„A k tomu potřebujete tu svou pozitroniku?“ zeptal se sarkasticky kapitán. „Používáte někdy vlastní mozek? Někdy je to dobré.“

„Vyprošuji si...,“ začal dotčeně Tashit, ale ani tentokrát nedokončil.

„Mlčte!“ zaburácel Kotranov. „Připoutejte se. Jsem poněkud rychlejší než vaše pozitronika. Za dvě sekundy měníme kurz směrem k jižnímu pólu.“

* * *

Ten podivný zvuk přicházel ze sluchátek, ale Hawk se automaticky otočil, jakoby věděl, že jeho původce je za ním. Bylo tomu tak. Folger Tashit měl zřejmě potíže s dechem a teď se zoufale, ale marně snažil otevřít svou přilbu. Hawk bez rozmyšlení rozeplnul bezpečnostní pás, vyskočil a právě v tom okamžiku další signál varoval před nárazem při změně kurzu.

„Okamžitě si sedněte, pitomče!“ zařval vztekle Kotranov.

„Pitomče!“ opáčil stejně vztekle Hawk, ale vtom se musel zoufale zachytit opěradla svého křesla. Mohutný náraz ho přesto málem srazil na řídicí pult před kapitánem. Na přehledové obrazovce se zatočil svět: v rychlém sledu za sebou z ní zmizel povrch planety, objevilo se jedno slunce, potom druhé a třetí. Hawkovu pozornost však upoutalo okrillovo

kňučení. Sherlock nebyl připoután a náraz ho vrhl kupředu na řídicí pult, odtud se odrazil a letěl stranou přímo na jednu z menších obrazovek. Obrazovku zničil a sám těžce žuchl na podlahu, okamžitě se však nadzvedl. Zřejmě přežil toto dobrodružství bez úhony, ale měl strach. Bylo to jen z divokého zmítání lodí?

Hawk využil chvíle relativní stability, odrazil se a jediným skokem byl vedle logika. Mohl sebe i Sherlocka tohoto malého dobrodružství ušetřit, protože Tashitovi se konečně podařilo přilbu otevřít a teď otevřenými ústy těžce lapal po dechu a rukama si zakrýval oči. Hawk pochopil a strnul v úžasu: jak mohli vybrat do superelitního astronautického týmu odborníka, kterému se dělá špatně z toho, že „svět“ na obrazovce před ním se začíná točit?

V tom mu Hawk mohl těžko pomoci, ale už tu byl medorobot, který rezolutně uložil vzpouzejícího se logika na nosítka a odvezl ho z můstku.

„Hej, plešouně, co se to tam děje?“ uslyšel Hawk ve sluchátcích Hattingerův hlas.

„Tashitovi se udělalo zle,“ odpověděl stručně Hawk.

Hattinger se zasmál, ale najednou smích ustal, jakoby ho někdo utnul. „To přece není možné, plešouně! Musel projít mnohem těžšími zkouškami a prožít mnohem horší situace v reálu, aby se dostal do našeho týmu. Tady něco nehraje, kamaráde.“

Kdyby z tohoto závěru vyvodil všechny logické možnosti, snad by ke katastrofě nedošlo. Ještě existovala možnost záchrany, ale major Hattinger neměl čas dál uvažovat o Tashitově podivné nevolnosti, protože právě přišlo hlášení od majora Le Croixe. Hawk neměl čas přemýšlet o okřillově strachu.

„Zaměřili jsme stanici na jižním pólu Hororu. Tvoří ji čtyři kupolovité stavby uspořádané do čtverce. Všechny mají kruhový půdorys o průměru deseti kilometrů a jsou stejně tak vysoké. Konec.“

„Ten člověk strašně řve,“ postěžoval si Hattinger. „Mě z toho rozbolela hlava. A to hlásí věci, které jsme předpokládali. Co by dělal, kdyby o něco šlo?“

„Vás taky?“ zeptal se seržant Usbekian, který sledoval kurz. „Mě ale začala třeštit ještě než Le Croix promluvil.“

Hawk zmateně potřásl hlavou. Také jemu se točila hlava a začal se mu zvedat žaludek. Ze sluchátek slyšel stenání a bolestné výkřiky. Tuto podivnou změť neartikulovaných zvuků přehlušil pevný Kotranovův hlas: „Mluví k vám kapitán. Nalétáváme k útoku na stanici na jižním pólu Hororu. Ngudru, zahajte palbu ze všech děl jakmile komplex zaměříte. Cíl útoku: totální zničení všech zaměřených objektů. Konec.“

„Chcete stanici skutečně zničit, pane?“ zeptal se Hawk. „Myslím tím bez předběžného řádného průzkumu?“

„Stanice již byla napadena, a to zbraněmi, kterými byla vyzbrojena CREST II,“ úsečně odpověděl kapitán. „Z neznámého důvodu byl útok neúčinný, ale stopy jsou zcela jednoznačné. Pro mě je to dostatečný důvod, abych jednal okamžitě. Stačí se zamyslet nad tím, proč předchozí útok ztroskotal.“

Hawk musel uznat, že Kotranovova úvaha je správná. Jestliže Rhodan zaútočil a komplex neutrpěl žádné větší škody, mohlo to znamenat pouze jedno, že útok byl odražen, a to takovým způsobem, že Rhodan už neměl možnost zaútočit znovu. CREST II však byla vyzbrojena lépe než ANDROTEST II. Hawkovi se rozbušilo srdce. Byla-li odražena CREST II, co se stane s ANDROTESTEM II, když proti němu budou nasazeny stejné zbraně?

Všechna děla ANDROTESTU II v tom okamžiku zahájila palbu. V místech, kde stála stanice, se zvedl obrovský atomový hřib, který přesáhl hranici atmosféry. Zdálo se, že celá obloha hoří, ale ANDROTEST II zůstal nepoškozen. Žádná tajemná zbraň ho nezasáhla a Kotranov bezpečně vedl loď do prostoru mezi sluncem B a Hororem.

* * *

Perry Rhodan se soustrastně díval na tělo muže, ležícího na stole v ošetrovně, které krvácelo z mnoha drobných ran. Tváře poručíku Redhorsovi jen hořely, víčka se chvěla, rty se pohybovaly, ale nevycházel z nich ani hlásek.

Lékař dokončil ošetření ran, odložil plasmový postřikovač, který používal místo obvazů, a vzal do ruky injekční stříkačku.

Vůbec nevnímáme, že měříme sotva dva milimetry, pomyslel si trpce Rhodan. Jak také, když nás všechny zmenšili potenciálním minimalizátorem, a zmenšili i celý okolní svět. Kdyby se tak zmenšil i celý Vesmír! Takhle jsme ale odříznuti od přátel, od všech ostatních světů, od vlasti, máme blíž k mikrobům než k lidem. Naše válečná superlod' ve světech obvyklých rozměrů může sloužit nejvýš jako hračka, když teď má půldruhého metru v průměru...

Z trudných myšlenek Rhodana vyrušil pohyb raněného Indiána z kmene Čejenů. Redhorse otevřel oči, zvedl ruku a přejel si jí tvář. Potom upozoroval Rhodana, upřeně se na něj zadíval a zřetelně pronesl: „H'gun. Jen odvahu,“ a opět oči zavřel, ale jeho rty se stále hrdě usmívaly.

„Usnul, pane,“ zašeptal lékař. Perry Rhodan přikývl a beze slova odešel. Nepotřeboval se ptát, zda se Redhorse z toho dostane, věděl, že ano. Pomalu kráčel dlouhou chodbou k nouzovému schodišti, kterým musel vystoupit, aby se dostal na velitelské stanoviště vlajkové lodi říšského loďstva. Vlajková loď o půldruhém metru v průměru! Bylo to strašné.

Údolí, ve kterém zakotvila CREST II, bylo pro člověka normální velikosti nejvýš prohlubní, která sotva stála za pozornost. Pro posádku CRESTU II to však bylo údolí, táhnoucí se na desítky kilometrů, nepatrné vršky kolem se jim jevily jako velehory. Všechno na povrchu Hororu bylo zmenšeno jakýmsi zařízením, kterým před mnoha lety byla ukončena ničivá jaderná válka mezi dvěma civilizacemi. Byl to ovšem hrozný způsob ukončení hrozné války.

Pouze energetické komplexy na pólech, odpovědné za zmenšení celého povrchu planety, si zachovaly své původní rozměry.

Stanice na severním pólu byla zničena CRESTEM II ještě před katastrofou, ale stanice na jižním pólu zůstala zachována a vysílala své ničivé paprsky, které představovaly tu nejzhroubnější zbraň, kterou lidstvo kdy poznalo, po celé jižní polokouli až k rovníku.

Perry Rhodan se zastavil a povzdechl si. V tom povzdechu byla vyjádřena veškerá skleslost a beznaděj, která ho skličovala. Vtom si však vzpomněl na kapitána Redhorse a jeho slova těsně po návratu z pekla boje o jižní energetický komplex. Z prohraného boje. Jen odvahu."

„Jen odvahu!“ opakoval nahlas Rhodan a to mu dodalo sil, aby upustil od svého záměru rezignovat. Vystoupil po schodech už pevným krokem.

Orkán propukl zcela nečekaně. Vichr vyl a mračna písku bičovala plášť lodi. Celá loď se otřásala, schody pod Rhodanovým nohama se chvěly. Muselo to být vskutku pekelné řádění živlů...

U té myšlenky se Rhodan zarazil. Horor neznal bouře takové síly. Bylo v tom vskutku cosi ďábelského, ale podnět nepřicházel z přírody. To běsnění musel vyvolat umělý zásah.

* * *

Mory Abroová-Rhodanová se otočila, jakmile uslyšela vcházet manžela na můstek. Také on se podíval nejdříve na její smrtelně bledý obličej a v srdci ucítil bolest, ale nedal na sobě nic znát. Raději odvrátil zrak. V přítomí o několik kroků dál rozeznal Atlanovu postavu. Arkonidan právě zapínal jedinou fungující obrazovku. Přijímala obraz od jihu, z jediného směru ze kterého díky průrvě v pohoří byl větší rozhled.

Rhodan přistoupil k Mory a mlčky jí stiskl ruku. Cítil jak se v jeho dlani chvěje. „Jen odvahu!“ znovu opakoval Redhorsova slova.

Nový prudký náraz větru otrásl celou lodí. Vzpěry sténaly jako živé bytosti a do toho vpadlo pekelné vytí vichru, který znovu nabral sílu. Ale nikdo z přítomných, a vedle Rhodana, Mory a Atlana tu byl i Icho Tolot, Bert Hefrich, Cart Rudo a další, to řádění živlů už nevnímal. Oči všech přímo hltaly obrazovku, která předváděla mnohem významnější a tragičtější podívanou, než kterou by mohly vidět ve svém údolí. Ohnivé sloupky proťaly atmosféru od povrchu až ke stratosféře a vzápětí se proměnily v planoucí koule aby nakonec vše zmizelo v obrovském mračnu hříbovitého tvaru.

Všichni diváci tohoto strašlivého kusu se museli pevně držet, protože orkán byl vystřídán zemětřesením a kosmická loď sebou házela jako bárka v prudké bouři na otevřeném moři. Zdálo se, že celá dutá planeta musí co nejdříve puknout a rozpadnout se na tisíce kousků.

Někdo se dunivě rozchechtal a major Hefrich zaklel. „Jen se nezblázní radostí, Kasome! Ten, co uspořádal tenhle ohňostroj může také docela klidně poslat k čertu celou tuhle zatracenou planetu i s námi," zavrčel.

„Jen klid, pánové!" okřikl všechny Rhodan. „Je nejvýš pravděpodobné, že na komplex na jižním pólu právě zaútočil kapitán Kotranov se svým ANDROTESTEM II. Zvolil jediný správný postup za této situace: nejdříve střítet a potom se ptát. Majore Hefrichu a doktore Holfingu, postarejte se o to, aby nouzové agregáty pracovaly na plný výkon. Veškerou energii směřujte spojařům. Majore Wholeyi, jste osobně odpovědný za to, že vysílací antény budou nasměrovány přesně na vypočtenou pozici ANDROTESTU II. V několika minutách vám doručím text varovné zprávy, kterou budete vysílat."

Tři jmenovaní se rozběhli, aby splnili rozkaz. Hned po jejich odchodu Atlan přistoupil k Rhodanovi a tiše se zeptal: „Ty si myslíš, že Kotranov poletí rovnou do zkázy?"

Rhodan mlčky přikývl. Přistoupil k nim Icho Tolot, obr, který na první pohled působil jako monstrum z noční můry. Rhodan si byl vědom, že Haluťan je teď vysoký sotva tři a půl milimetru, a přesto se nemohl zbavit dojmu, že je to obr. Bylo těžké myslet a vnímat ve dvou různých měřítcích.

„Určitě se vrhne rovnou do zkázy," prohlásil Tolot. „Nemůže přece tušit, jaké nebezpečí na něj na Hororu číhá."

„Právě proto ho chci varovat," řekl Rhodan s povzdechem. „Ačkoliv pochybuji, že naši zprávu bude moci zachytit."

Na to nebylo co říci, a také nikdo nic neřekl.

6.

Zdálo se, že kapitánův obličej je vytesán z kamene, nepohnul se v něm ani sval, jen v očích se zrcadlily odlesky výbuchů, které ničily konstrukce na jižním pólu. Byl to děsivý obraz. Pokud tam existovalo cokoliv živého, muselo být zničeno.

Přesto Kotranov svého rozkazu nelitoval. Dobře věděl, že transponderové stanice v mezigalaktickém prostoru na cestě k Andromedě představují ve skutečnosti d'ábelské pasti a v podobných situacích dovedl být Kotranov tvrdý a neúprosný.

„Očekávám vaši zprávu o zásahu, majore Le Croixi," řekl do interkomu.

„Naše přístroje zaznamenaly na jižním pólu Hororu mohutné hříby po výbuších a rozsáhlou radiační zónu, což dovoluje předpokládat naprosté zničení stanice, pane."

„Vyjadřujete se dnes mimořádně diplomaticky," vyštěkl Kotranov.

„V tomto prostoru si ničím nejsem jist, pane!"

„Já také ne, majore," odsekl kapitán. „Ale po zničení obou stanic na pólech předpokládám, že na povrchu planety nám žádné nebezpečí nehrozí a můžeme ho detailněji prozkoumat. Na vás je, aby nás nepřekvapil žádný létající hmyz, rozumíte, majore?"

Kotranov ani nepočkal na odpověď a přerušil spojení. Zavolal ještě spojaře, a když se dověděl, že spojení s CRESTEM II se dosud nepodařilo navázat, obrátil se na Hattingera.

„Vrátíme se k povrchu Hororu, majore. Převzmete řízení lodi, já se budu věnovat celkové koordinaci," oznámil.

„Ano, pane," řekl major Hattinger a převedl řízení na svůj pult druhého pilota. Kontrolky před Kotranovem zhasly a před ním se rozsvítily. Potom dal rozkaz k letu k planetě. Nikdo netušil, že tím dal rozkaz k letu ke zkáze.

* * *

Major Hattinger perfektně zvládl přibližovací operaci k Hororu, i když po celou dobu klel a nadával na malou manévrovací schopnost ANDROTESTU II. Přibližování zastavil ve výšce osmi set kilometrů nad rovníkem. Podle něho měl ANDROTEST II planetu obletět a prozkoumat z této výšky.

Velitele to však neuspokojilo. Rozkázal sestoupit do atmosféry a průzkum provádět z výšky padesáti kilometrů. ANDROTEST II však rozhodně nebyl konstruován pro manévrování v atmosféře. Hlavní inženýr ANDROTESTU II dokonce dokazoval, že je to vyloučeno, že je to nepřijatelné riziko. Nakonec však s Hattingerem spolupracoval a oba neměli čas ani na klení. Jen krůpěje potu na Hattingerově čele dokládaly, jak velkou námahu vyžadovalo zvládnutí této vsutku nestandardní operace.

Po pěti minutách ANDROTEST II dosáhl plánovaných parametrů.

Vzápětí se ozval náčelník spojovací služby, nadporučík Plagge. „Zachytili jsme rádiové signály, pane," hlásil vzrušeně.

„No konečně!" vykřikl Kotranov. „Dešifrovali jste je?"

„Bohužel, pane," rozčileně pokračoval Plagge. „Signály jsou sotva slyšitelné. Četné kódy nám unikají."

„Třeba jde jen o zvukové boje pro zaměření," nadhodil Hattinger.

„Také mě to napadlo," přitakal Kotranov. „Zaměřte vysílač, nadporučíku, pokusíme se dostat k němu co nejbliže."

„Nelíbí se mi to," zamumlal Hattinger. „Kdyby byla CREST II na planetě, musel by ji Plagge slyšet, ať by už byla kdekoliv na povrchu."

„O výpadku lodních vysílaček jste nikdy neslyšel?" zeptal se kousavě Kotranov. Hattingerova odpověď se nedá tisknout. Kapitán zbledl. Byl s majorem v přátelských vztazích, ale takové narušení disciplíny nemohl tolerovat.

„O tom si ještě promluvíme, majore. Prozatím vám uděluji důtku."

„Nevěděl jsem, že citáty z klasiků jsou na lodi zakázány," zavrčel major.

Hawk nepropadl obecné nervozitě a pozorně sledoval obrazovku. Sherlock se zabýval svým potomkem, podle barvy kůže ho pojmenovali Orfeus, a o nic jiného se nestaral.

Vtom se opět ozval nadporučík Plagge: „Zaměřili jsme vysílačku. Nachází se na 45° jižní šířky a 21° východní délky, pane. Obsah však stále zůstává nerozluštitelný," hlásil.

„Ale to je přece...!" vykřikl Kotranov a obrátil se na Hattingera. „Jak je to daleko od nás?"

„Sto dvacet kilometrů vzdušnou čarou. Ale ty signály nemohou pocházet z CRESTU II, dokonce minikom má větší dosah," poznamenal major.

„Změňte kurz a sestupte ještě níž. Podíváme se na to," rozkázal velitel.

Hattinger se zatvářil kysele, bylo vidět, že s rozkazem nesouhlasí, ale raději mlčel. Jeho námitky nebyly dostatečně podložené, aby se mohl pustit do diskuse o rozkazu.

Hawk sykl na Sherlocka a zvíře se k němu otočilo. Poručík pohládl okřilla po tlamě a něco mu šeptal. Sherlock se zvedl. Vleže připomínal tlustou a neobratnou ropuchu, když se však zvedl, pod kůží se mu jasně rýsovaly svazky mohutných svalů. Jeho pohyby byly jisté a rychlé. Sherlock se otočil k obrazovce.

„Vyhlásil jste pro Sherlocka individuální poplach?" zeptal se Tashit.

„On mně, ne já jemu," oznámil překvapenému logikovi. „To zvíře cítí nebezpečí. Před minutou jsem si všiml, že zaujímá obranný postoj. Od narození Orfea to ještě neudělal."

„Kdyby tak ta pozitronika měla Sherlockovy instinkty," povzdechl si Tashit. „Prvně od doby, co s ní pracuji, si se známými fakty nedovede poradit."

„Dobrý, Hattingere. Jsme přímo nad vysílačkou," ohlásil Plagge.

„Sestupte na výšku třicet kilometrů!" rozkázal Kotranov. „Stále ještě nejste schopni dešifrovat text, Plagge?"

„Ne, pane. Signály jsou velmi slabé, ani je nedokážeme všechny zachytit, navíc jsou něčím rušené. Navrhuji, aby se zaměřovači pokusili určit zdroj rušení, pane."

„Ten byste snad měli zjistit vy, ne?" podivil se kapitán.

„Bohužel, pane. Právě proto, že signál je tak slabý, nejsme schopni určit ani zdroj poruch nebo rušičku."

„Slyšel jsem váš rozhovor, pane," zapojil se do diskuse major Le Croix. „Už jsme se pokoušeli zaměřit něco, co by mohlo rušit nebo bránit vysílání, ale bezvýsledně. Pod námi jsme nezaměřili vůbec nic."

„Potom tam také nic není," vyvodil z toho Kotranov. „Naše přístroje jsou bezchybné."

„Starý se nějak moc vytahuje, nemyslíte, Hawku," řekl tiše Tashit.

Hawk přikývl. „Měl by se zamyslet nad tím, proč ty bezchybné přístroje ještě neobjevily CREST II nebo tu vysílačku. To vysílání přece popřít nemůže."

„Třeba je vysílačka pod povrchem," nadhodil Tashit.

„Ale Plagge ji zaměřil na povrchu."

Jediný, kdo nám může tu hádanku vyřešit, je patrně Sherlock a myslím, že je na stopě," řekl Hawk a zavřel oči.

V příštím okamžiku ze sebe vyrazil zděšený výkřik, ale přehlušily ho poplachové sirény.

* * *

Energetická bouře nevídané síly rozzářila obrazovku, která zaplavila světlem celý můstek. Do toho ječely poplachové sirény, celá loď se otrásala, motory vyly na plný výkon, protože Hattinger se pokoušel uniknout z dosahu energetického orkánu, ale ANDROTEST II nepřizpůsobený k rychlému manévrování, navíc ve výšce třiceti kilometrů nad povrchem, měl asi takovou šanci, jako hlemýžď proti orlu.

Hawk otevřel oči, ale obraz, který mu předvedl Sherlock, měl v duchu stále před sebou. Byl to obraz z minulosti, ale z minulosti zcela nedávné.

Viděl asi dvě stě metrů dlouhý válec o průměru skoro padesáti metrů. Z jeho středu vybíhalo osm paprsků a na každém z nich bylo nasazeno deset kulovitých těles, jako perly na šňůře. Proti této létající pevnosti se řítíl pozemský Spacče Jet, který však explodoval v ohnivé smršti z cizí lodi.

Stejnou loď však viděl na obrazovce, jak se řítí na ANDROTEST II z tmavomodré oblohy Hororu. Čtyři ničivé paprsky letěly pevnosti vstříc. Ngudru mířil přesně. Všechny zasáhly ochranný štít nepřítele a létající pevnost se chvíli zmítala v neřízených pohybech, ale vzápětí nabrala nový kurz a unikla do mrtvého úhlu, kde ji málo pohyblivý ANDROTEST II nemohl zasáhnout.

Všechno se opakovalo. Hawk znovu uviděl ohnivou smršť, která zničila Space-Jet. Ani ochranný štít ANDROTESTU II jí nedokázal čelit bez úhony, právě tak, jako ochranný štít mnohem menšího kosmického stíhače. V obou případech byl nepřítel objeven příliš pozdě. Byl snad neviditelný?

ANDROTEST II se pomalu natočil a štít létající pevnosti opět dostal plný zásah. Tentokrát se proměnil ve žhavou kouli, která se rozstříkla do stran. Samotná pevnost však zřejmě neutrpěla vážnější škodu a opět unikla do mrtvého prostoru. Další ohnivá smršť

zasáhla ANDROTEST II naplno.

Ohlušující třesk trhaného kovu byl doprovázen nesnesitelným puchem z pálicích se umělých hmot. Klimatizace zřejmě přestala fungovat a Hawk zaklapl přilbu. Ostatní to udělali už před chvílí.

„Pokusím se přistát," uslyšel Hattingerův hlas ve sluchátcích a skoro současně celou lodí otřásl mohutný výbuch. Hawk téměř instinktivně přitáhl Sherlocka k sobě a pohlazením chtěl uklidnit vyjící zvíře, když přehledová obrazovka se rozprskla. Všechno kolem praskalo a řítilo se, už ani přilba a sluchátka nechránila před stále se stupňujícím rachotem a duněním.

Další náraz zpřetrhal bezpečnostní pásy a Hawk se ocitl na zemi vedle okřillova svalnatého těla. „Jen klid, Sherlocku, ještě jsem naživu," zamumlal.

Ze sluchátek uslyšel klidný kapitánův hlas. Hawk si dovedl představit, kolik úsilí Kotranova stál tento zdánlivý klid a musel velitele obdivovat, i když byl přesvědčen, že je spoluodpovědný za katastrofu.

„Mluví k vám kapitán. Dopadli jsme na povrch a z ANDROTESTU II je hořící vrak. Každý ať co nejrychleji opustí loď, zdraví odnesou raněné. Jakmile budete venku, ohlásíte se mikrofony, zabudovanými v přilbách. Konec."

Hawk o někoho zakopl a okamžitě uslyšel známý hlas „Nemůžeš dávat pozor, pitomče."

„Proč se tu válíte, majore," zeptal se Hattingera místo odpovědi.

„Nezvaň hlouposti, plešoune. Přinejmenším mám přeražených pár žeber, zbytek zjistím později," zasténal major. Hawk mu pomohl vstát, ale další pomoc major odmítl. „Poohlédni se raději po Tashitovi, nebo u toho svého přídatného mozku zůstane."

V naprosté tmě to nebylo snadné, ale okřill se orientoval bez problémů. Hattinger měl pravdu: Tashit seděl zničeně u své klávesnice. Ukázalo se však, že to nebyla jeho chyba, byl v bezvědomí. Hawk ho vyvěkl z centrály jako balík šatstva a to právě v okamžiku, kdy se strop centrály zřítíl. Ani nevěděl, jak se dostal ven z lodi. Mračna kouře mu bránila v rozhledu i venku. Sunul se se svým břemenem z nějakého svahu, když ho někdo okřikl. Poznal kapitánův hlas. Hawk pustil Tashita a narovnal se. „Co je s Hattingerem?" zeptal se.

„Je v bezpečí," odsekl velitel. „K zemi, nebo chcete, aby vás odbouchli?"

„Zůstal někdo v lodi, pane?"

„To nevím, ale živý se z ní už nikdo nedostane," zavrčel kapitán.

Hawk se nedokázal ovládnout a popadl kapitána za zápěstí a stiskl tak, že Kotranov zaúpěl bolestí. „Kdo tam zůstal?" zasyčel.

„Patrně Ngudru, ale zpátky nemůžete. Celá loď je v jednom plameni."

Hawk ho však neposlouchal. Vrhł se proti zdi plamenů a pekelného žáru a spoléhal na přizpůsobení svého organismu extrémním teplotním podmínkám rodné planety. Zhluboka se nadechl a proklouzl mezi plameny do toho, co kdysi bylo lodí, která se mohla chlubit překonáním největší vzdálenosti ze všech lodí solárního loďstva.

Uvnitř vraku však okamžitě ztratil orientaci. Hustá mračna kouře znemožňovala rozhled. Tápal rukama před sebou, ale všude narážel na rozžhavený kov. Konečně se dostal k chodbě, která vedla k centrále řízení palby. Chodba ještě byla v pořádku, ale když otevřel dveře centrály, uviděl spoušť, obrovskou kupu trosek. Hawk nevěděl, zda je v ní vůbec možné někoho najít. Naštěstí raněný zasténal a Hawk se mohl orientovat po zvuku. Trvalo však několik minut, než dokázal odházet zbytky přístrojů a zařízení, které mu stály v cestě.

Ngudru byl v bezvědomí, měl však štěstí v neštěstí: různé kusy pokrouceného kovu se nad ním zkřížily tak, že na něj nedopadly plnou vahou a nerozdrtily ho. Hawkovi se podařilo vytáhnout bezvládné tělo a přehodit si ho přes rameno. Chtěl se vrátit chodbou kudy přišel, ale sotva přistoupil ke dveřím, viděl, že do chodby už vtrhly plameny. Tato cesta byla uzavřena.

Výbuch, který zdemoloval můstek, však prorazil otvor i ve vnějším plášti ANDROTESTU II a tak otevřel novou cestu ven. Horu trosek k otvoru v plášti Hawk zvládl

natřikrát, protože se pokaždé musel zastavit, vytáhnout bezvládné tělo a teprve potom pokračovat. Když konečně stanul na plášti i se svým břemenem, zjistil, že i zde ze všech stran šlehají plameny. Půdu hradbou ohně vůbec neviděl, nemohl ani odhadnout jak je vysoko nad povrchem. Ani čekat však nebylo možné, každým okamžikem se mohli propadnout do ohnivého pekla. Hawk se rozhodl riskovat. Zvedl raněného, dvěma skoky se dostal k hradbě plamenů, odrazil se a skočil.

Let skrz plameny nemohl trvat déle než dvě sekundy, ale Hawkovi ten okamžik připadal jako věčnost. Dopad byl tvrdý, ale šťastný. Plameny šlehající z vraku lodi zůstaly nad nimi. Hawk pustil raněného, překulil se, ohmatal své tělo a přesvědčil se, že kosti jsou celé. Potom se zvedl, vzal raněného do náručí a šel k kapitánovi.

„Kde je ta pevnost?“ zeptal se překvapeně, když viděl, že všichni stojí.

„Odletěla, už je nezajímáme,“ zavrčel Kotranov.

„Tomu nevěřím,“ prohlásil rozhodně Hawk. A právě v tomto okamžiku celým jeho tělem projela nesnesitelná bolest, která ho srazila na kolena. Pokoušel se vstát, ale nedokázal to. Viděl, jak se kolem svíjí další lidé a potom ztratil vědomí.

* * *

Probral se v jiném světě než v tom, ve kterém upadl do bezvědomí. To se stalo u potůčku mezi nízkými vršky, probral se však v údolí ze tří stran obklopeném obrovskými horskými masivy na břehu veletoku na jehož druhý břeh stěží dohlédl. Z druhé strany viděl dohořívající trosky ANDROTESTU II.

Několik lidí se už shromáždilo kolem kapitána, ale většina mužů posádky byla ještě v bezvědomí nebo se z něho probírala.

„Jsme v pasti,“ konstatoval suše Hattinger.

„Nejsem si však jist, jestli se budeme chtít vrátit do vlasti,“ prohlásil překvapivě von Eschde.

„Co tím chcete říci?“ zeptal se ho podrážděně Kotranov.

„Patrně věříte, že nás kdosi přemístil, když jsme byli v bezvědomí. Musel by to však být blázen, aby sem přenesl i hořící vrak...“

„Proboha!“ vyjekl Le Croix, aniž by nechal psychologa domluvit. „Vy tedy věříte, že jsme stále na stejném místě? Ale jak si tedy vysvětlujete tu proměnu krajiny, že z kopečků jsou velehory a z potůčku veletok?“

„Krajina se nezměnila, změnili jsme se my!“ prohlásil von Eschde.

„Zadržte!“ vykřikl zoufale Kotranov.

„Chcete tuto skutečnost utajit? Mužstvo má právo znát pravdu, pane,“ ohradil se psycholog. „Spočítal jsem, že v průměru jsme vysocí o něco méně než dva milimetry.“

Po těchto slovech se rozhostilo tíživé ticho.

„Proto jsme nemohli navázat spojení. Posádku CRESTU II zřejmě postihlo totéž, co nás, proto byl signál tak slabý,“ přerušil ticho Plagge.

Vtom nad jejich hlavami zaburácely motory a na louku v těsné blízkosti padesáti mužů z ANDROTESTU II přistály tři tryskové letouny. Ze zastaralých strojů vystoupili muži v uniformách solárního loďstva.

Hawkovi se sevřelo srdce, když v muži, který kráčel vpředu, poznal Perryho Rhodana, Velkého administrátora, který však teď nebyl větší než oni.

„Vítejte na Hororu, vy blázne!“ přivítal Rhodan kapitána, který mu šel vstříc. „Proč jste neuposlechl našeho varování a nevrátil se pro účinnou pomoc?“

„Jen s obtížemi jsme zaznamenali vaše signály, pane, a zaměřili vás. Dešifrovat text však nešlo,“ hájil se velitel ANDROTESTU II.

„A navíc jsme se této chyby nedopustili jen my, pane,“ dodal Hawk. „Promiňte, ale vaše

výtka kapitánovi opravdu není na místě."

Rhodan se prudce otočil k Hawkovi a zeptal se: „Kdo jste?"

„Poručík Omar Hawk ze sboru speciální hlídkové služby, odvelený k ANDROTESTU I a rovněž k ANDROTESTU II."

„Děkuji vám, poručíku. Stále se nám nedostává lidí, kteří jsou schopni říci pravdu do očí." řekl Rhodan, podal mu ruku a obrátil se znovu na Kotranova. „Zapomeňte na to, co jsem vám řekl, kapitáne. Snad mě trochu omlouvá, že všichni jsme čekali, že nás zachráníte..."

„U nás na Oxtorne se říká, že existují beznadějní lidé, ale ne beznadějně situace, pane," ozval se opět Hawk.

Šedovlasý muž z Rhodanova doprovodu se zasmál. „Teď jsi to dostal, barbare, nějaký poručík ti udělil lekci, i když podobná slova jsem slyšel i od tebe," řekl Atlan.

Po Rhodanově tváři přelétl úsměv. „Poručík a admirál mají pravdu, pánové. Nemůžeme tu čekat na zázrak.. Je třeba začít přemýšlet, jak zničit komplex na jižním pólu."

„Myslel jsem, že jsme ho zničili," zamumlal Kotranov.

„Jednoho dne ho určitě zničíme," rezolutně prohlásil Hawk.